XIV. évfolyam 15. szám, 1958. április 10

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

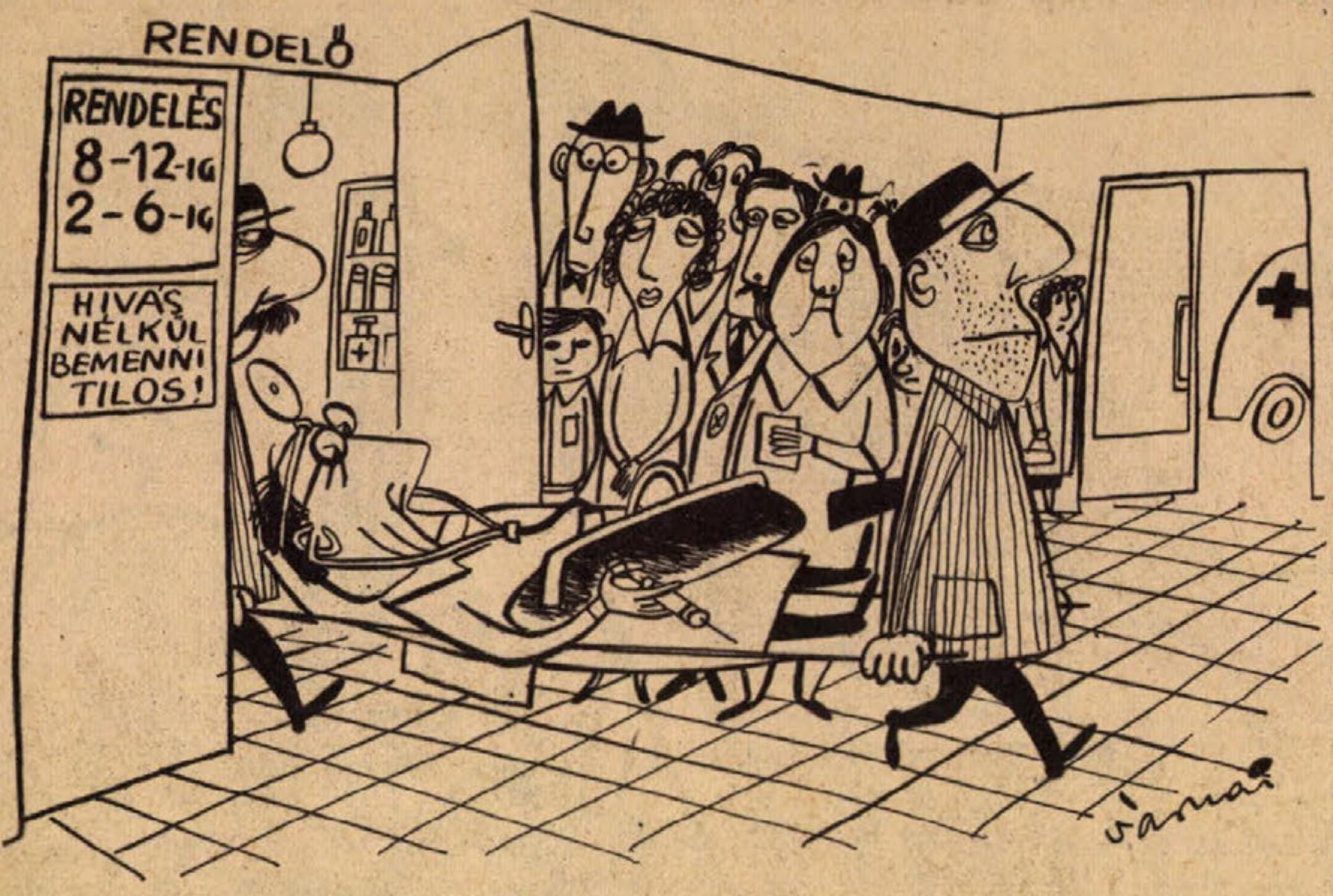
(Szür-Szabó József rajza)

AZ ELSŐ KORRUPCIÓ

— Idefigyeljen, Noékám, ha bevesz a bárkába, kiutalom a faanyagot!

A kétszázadik beteg után

Várnai György rajza

Meglepő tábla

Házszámtábla helyett

A becsületes elvesztő

(Hírül adták a lapok, hogy egy nyugati repülő elvesztett egy rakétabombát.)

(A repülő otthona, a késő délelőtti órákban)

REPÜLŐ *(izgatottan berohan, fel és alá szaladgál a lakásban).*

FELESÉG: Még nincs ebéd! Miért jöttél haza ilyen korán? Valami baj van?

REPÜLŐ: Elvesztettem...

FELESÉG: Megint kártyáztál? Délelőtt?

REPÜLŐ: Nem a pénzemet vesztettem el. Egy rakétabombát!

FELESÉG: Nézz körül, hátha itthon hagytad. A múltkor is azt mondtad, elvesztetted az öngyújtódat és megtaláltuk a rekamié alatt.

REPÜLŐ: Nem, nem... emlékszem, amikor felszálltam még meg volt...

FELESÉG: A zsebeidet jól megnézted? Miféle rakéta volt?

REPÜLŐ: Öt tonnás. Rettenetes kellemetlen. *(Tépelődik.)* Hol hagyhattam el?

FELESÉG: Mert sohsincs ott a fejed, ha valamit el kell intézni. Most már mindegy. Eredj a raktárba és kérjél másikat.

REPÜLŐ: Nem úgy van az! Levonják az árát a fizetésemből.

FELESÉG: Mibe kerül egy ilyen rakéta?

REPÜLŐ: Háromszázezer dollár. Fizethetem a részleteket vagy 400 esztendeig. Hívd fel anyukám az Elvesztett Tárgyak hivatalát, hátha behozta valaki.

FELESÉG: *(tárcsáz).* Halló... Kérném szépen, nem hoztak be egy talált rakétabombát?... *(A férjéhez.)* Azt kérdezik, milyen volt. Írdd le!

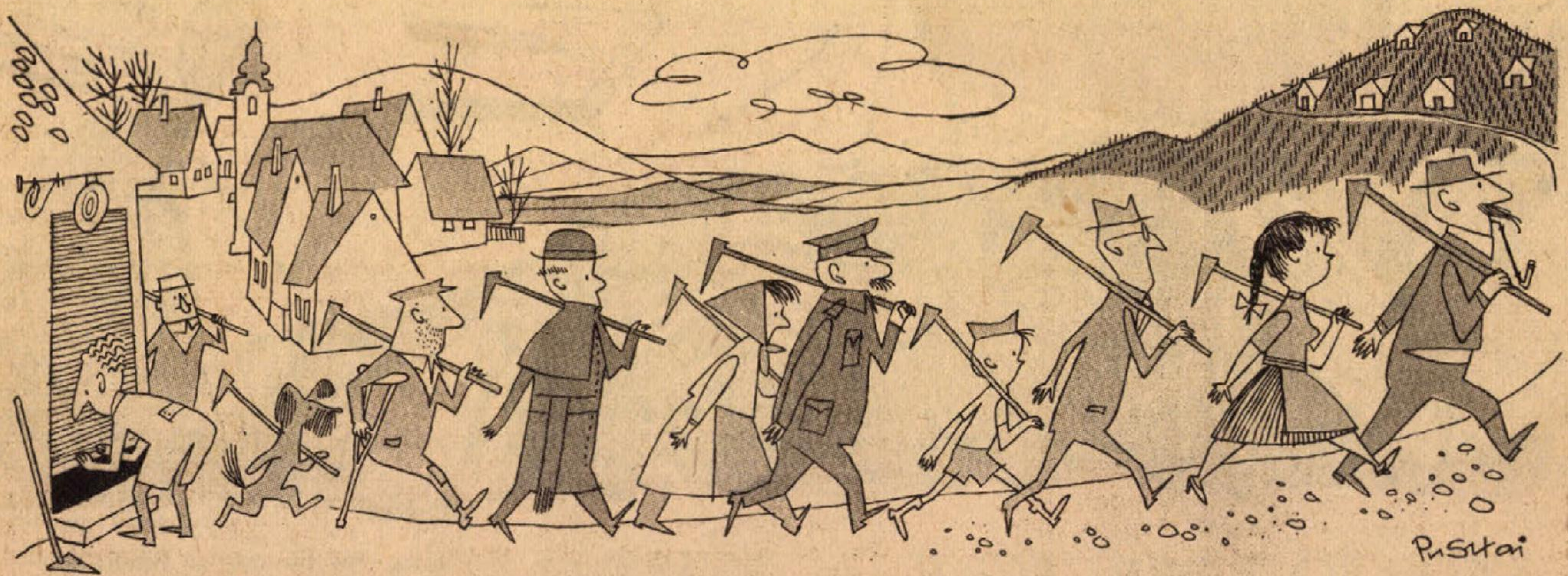
REPÜLŐ: Mit írjak le rajta! Rakétabomba!

FELESÉG: *(a telefonba).* Rakétabomba volt... Tessék?... *(A férjéhez.)* Azt mondják, írdd le pontosan, mert ma délelőtt négy elvesztett rakétabombát vittek be a hivatalba.

(s. t.)

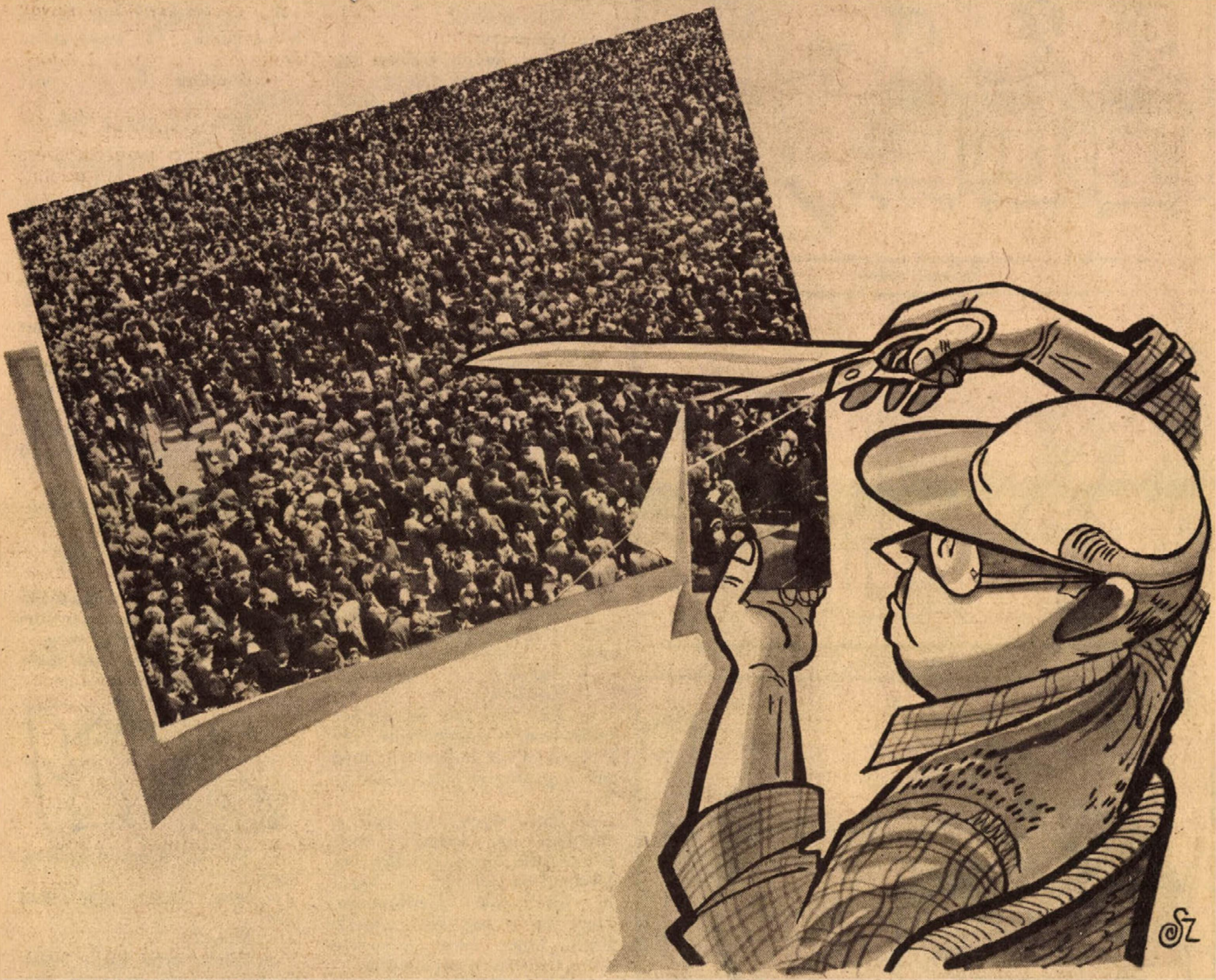
Borvidék

Pusztai Pál rajza

Egy amerikai lap szerkesztőségében

(Szür-Szabó József rajza)

— Fénykép a budapesti nagygyűlésről? Hm ... Nekünk ebből ennyi is elég ...

A humor könyvéből

MARK TWAIN a világhírű amerikai humorista, az emberi hiszékenység és tudatlanság vámszedői iránti megvetését sohasem rejtette véka alá. Egy alkalommal társaságban mutattak be neki egy gondolatolvasóként szereplő embert.

— S ön csakugyan ebből él? — kérdezte új ismerősétől.

— Igen, uram. Csak természetes, hogy gyümölcsöztetem a képességeimet. Hiszen most is pontosan tudom, hogy ön mire gondol...

— Úgy? — vágott közbe Mark Twain. — Akkor bocsánatot kérek.

RÁTKAI MÁRTON, még miskolci színész korában találkozott az utcán bankigazgató ismerősével s néhány percig elbeszélgettek.

— Művész úr —, mondta búcsúzáskor a bankdirektor — ön a színháznál van. Igazán adhatna néha egy-egy színházjegyet.

— Helyes! — vágta rá Rátkai. — Ön viszont a banknál van. Adhatna olykor egy-egy bankjegyet.

OSVÁT ERNŐ, a „Nyugat" szerkesztője közismert volt lelkiismeretességéről.

— Mondja, szerkesztő úr — kérdezte egy látogatója az íróasztalt borító kézirattömeg láttán — önnek mindent el kell olvasnia, ami a lapjában megjelenik?

— Az még nem volna baj — borongott Osvát. — Azt is el kell olvasnom, ami nem jelenik meg.

SERGIO FAILONI, a budapesti Operaház kiváló karmestere, hivatalos volt egyik iparmágnás estélyére, mely alkalommal a felső tízezer műkedvelőinek házi hangversenyét kellett végigszenvednie.

— Mit szól hozzá, mester, milyen érzéssel énekel a méltóságos asszony? — súgta fülébe szomszédja az egyik énekszám alatt.

— Ugyan kérem —, csattant fel Failoni — ha egy csöpp érzés volna benne, egyáltalán nem énekelne.

G. B. SHAW, egy fiatal író látogatását fogadta, aki megkérte volt őt, hogy mondjon véleményt írásairól.

— Csak kíméletlenül, mester — biztatta a nagy gúnyolódót — nekem van önkritikám. Ha valami ostobaságot csinálok, én vagyok az első, aki szívből nevetek rajta.

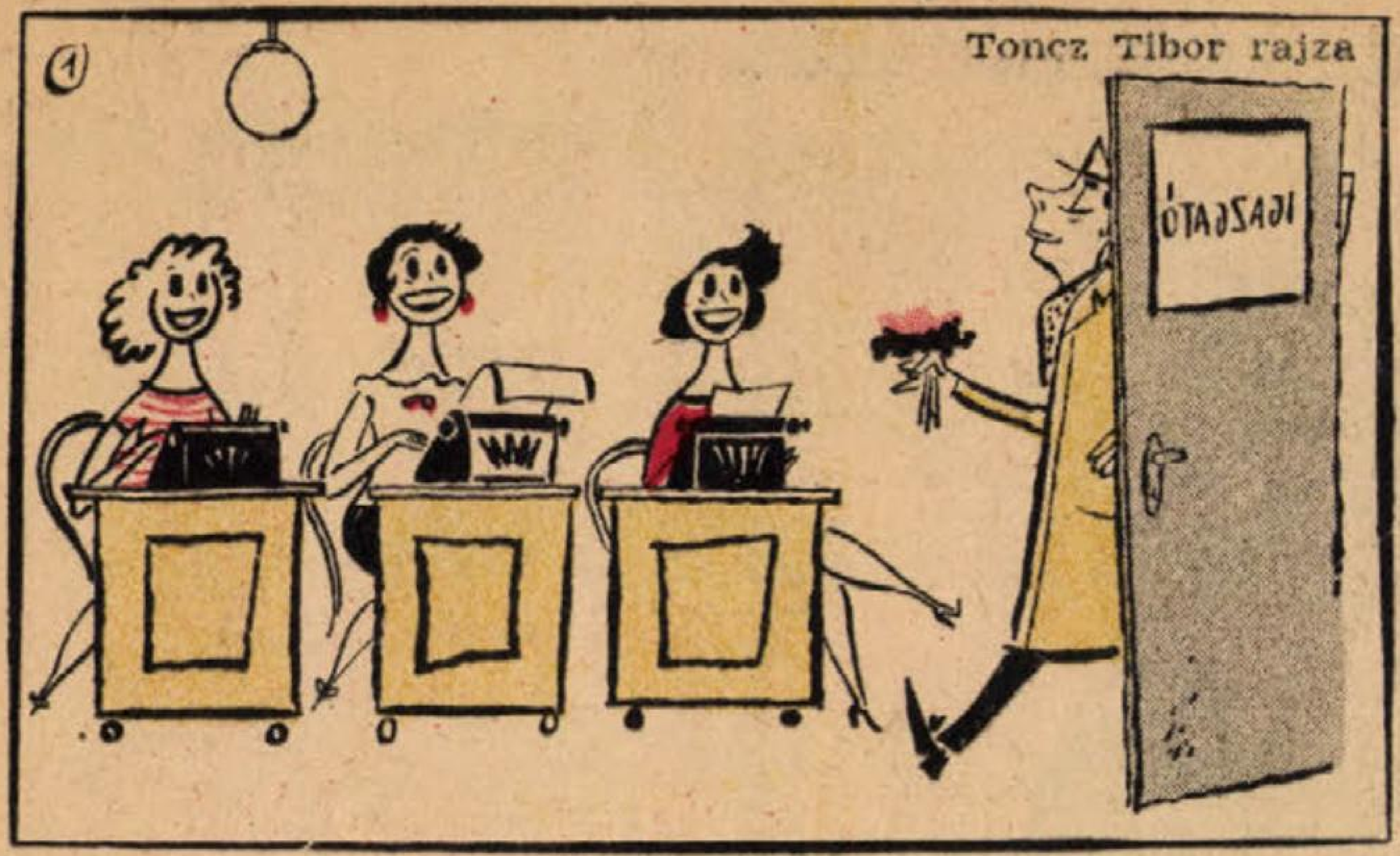
— Boldog ember — válaszolt Shaw — magának ugyancsak vidám élete lehet.

Ludas Matyi üzeni

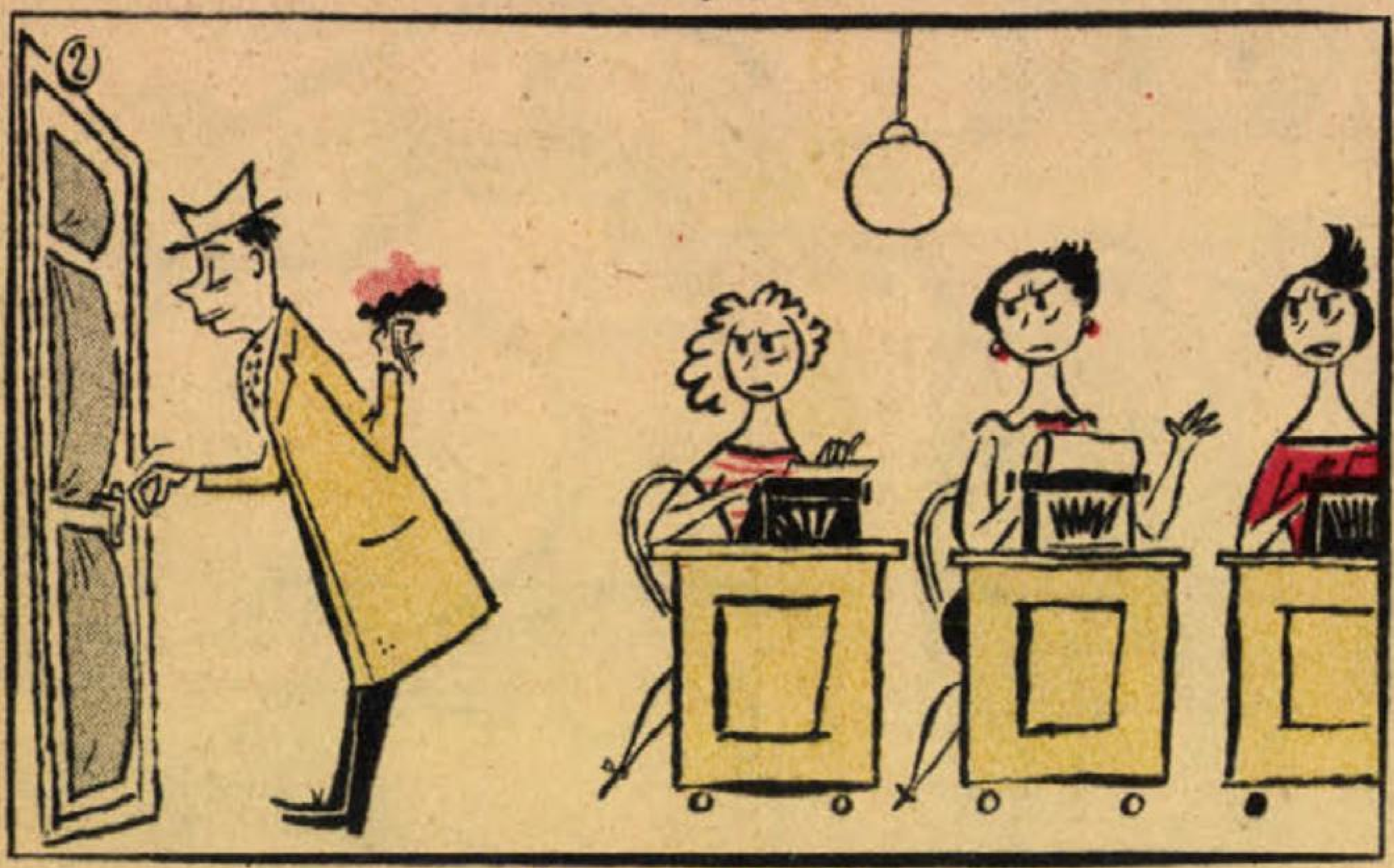
ÉLET ÉS IRODALOM. Nem tetszenek érteni a tréfát, sajnos. Mi Galsai nyegle és igen rosszízű cikkéről a magunk formanyelvén mivel sem mondtunk többet, mint önök a magukén. „Törzsökösök és torz okosok" című cikkük helyes volt, mért szívják vissza? Mi változatlanul kitartunk mellette.

Egy csokor ibolya

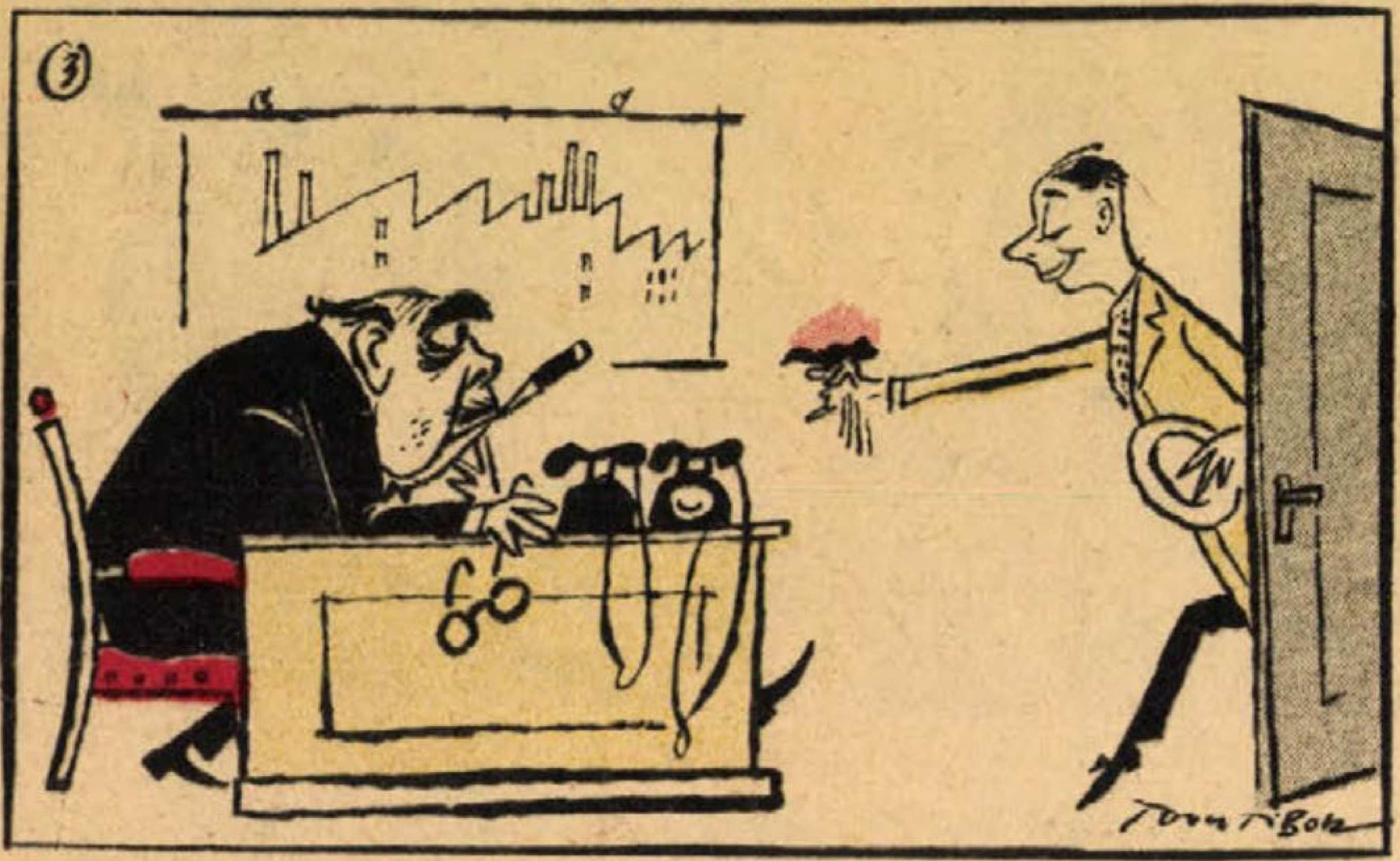
Toncz Tibor rajza

Reménykedőn

Elveszett illúziók

Helyettem kis virág . . .

ELŐÉRZET

(Beszélgetés a kocsmában.)

— Egészségére.
— Egészségére.
— Azért, tudja, érdekes az, hogy az embernek van egy hatodik érzéke, amivel előre megsejti a dolgokat.
— Igen, egy olyan előérzete támad.
— Az. Emlékszem, azon a történetes napon, amikor Recepe felszállt a motorra és elszáguldott vele Tihany felé, előtte panaszkodott, hogy olyan rossz előérzete van. Fél óra múlva úgy válogatták össze az árokban, hogy melyik a motor, melyik a Recepe és melyik a kilométerkő.

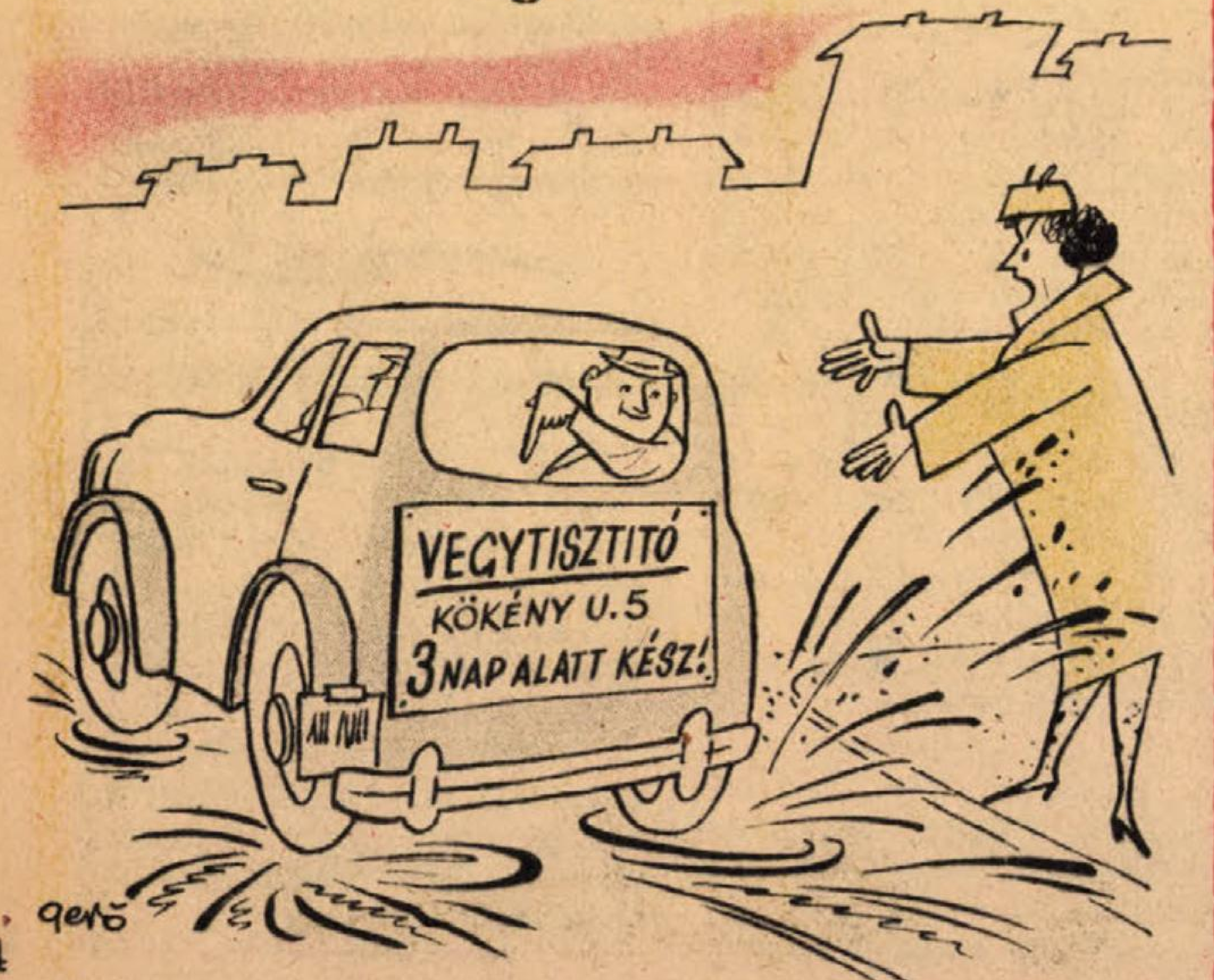
— És azelőtt sosem volt ilyen előérzete, mikor motorra ült?
— Nem. Ugyanis azelőtt sosem ült motorra. Ez volt az első.
— Érdekes.
— Érdekes.
— Az. De hát az ember hallgasson a megérzéseire. Ha Recepe akkor hallgat rá, még ma is gyalog járhatna Tihanyba.
— Igaz. Ilyen eset volt a Bálnócié is, tudja, a volt pénztárosé. Egyik délelőtt halálsápadtan tördelte a kezét az ajtó előtt. Kérdésemre, hogy mi a baj, csak annyit felelt, hogy rossz előérzete van. Délután letartóztatták.
— Mi történt?
— Reggel ellenőrök szálltak ki, felülvizsgálták a könyveket és 30 000 forint hiányt konstatáltak. Ő sikkasztotta el.
— Barátom! És így megérezte!
— Igen. Az ember előérzete nem csal.
— Az nem. Különösen az asszonyoknál igen fejlett ez a hatodik érzék. Emlékszem, gyermekkoromban nem volt szabad a Dunában fürödnöm. Egyszer mondom anyámnak, hogy én lemegyek. Ő könyörgött, hogy ne menjek, nagy baj lesz belőle, mert apám meg fogja tudni. Én megnyugtattam, hogy nem tudja meg, de ő csak erősködött. Végül is elmentem, de anyámnak lett igaza. Mire hazaértem, apám hatalmas pofonnal várt.
— Megtudta?
— Igen.
— De honnan?
— Anyám mondta meg.
— Csodálatos.
— Az. Na, de én elmegyek.
— Elmegy? Hova ilyen hirtelen? Ezt még igyuk meg.
— Nem. A feleségem most lépett be a söntésbe.

— Na és? Azért el kell rohanni?
— Igen. Rossz előérzetem van.
— Miért?
— Félek, nem fogja elhinni, hogy én most üzemi értekezleten vagyok.

Kékvölgyi Vilmos

Agilis maszek

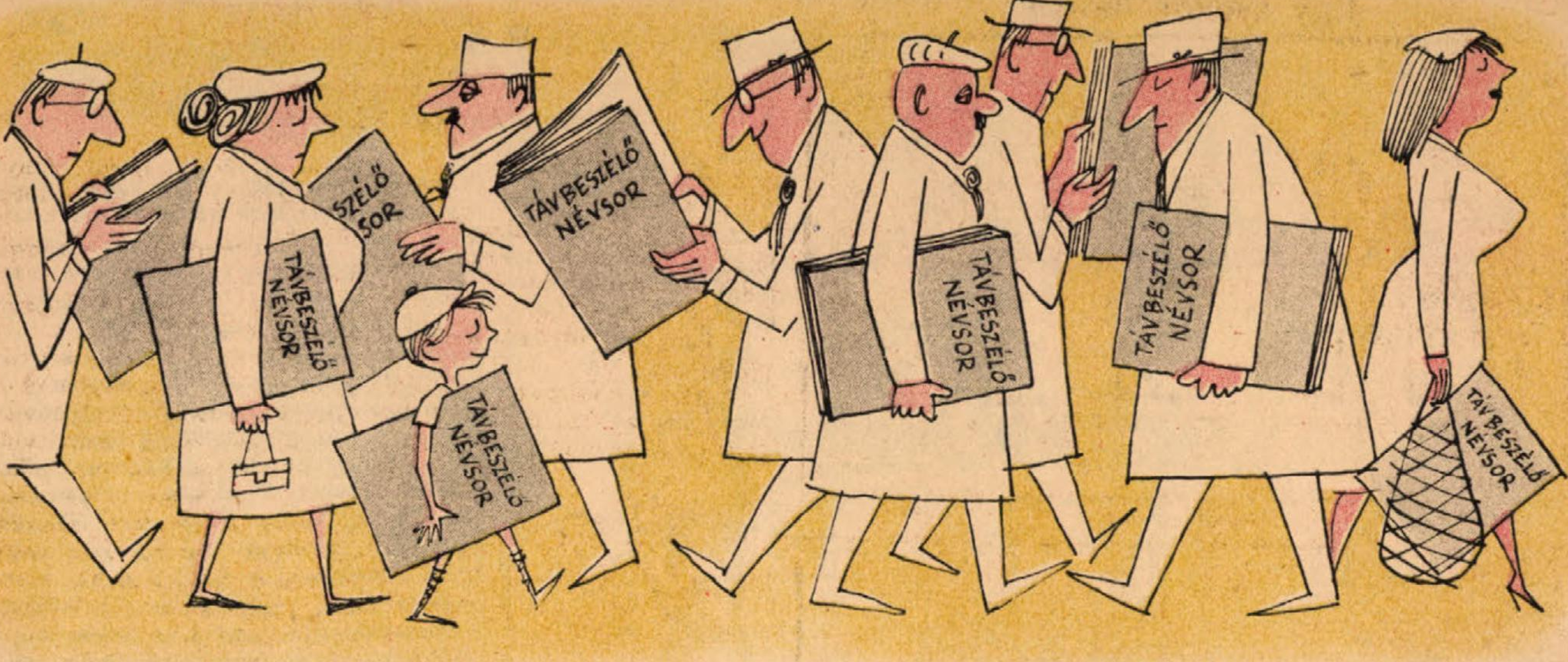

A karikatúrista múzsája

Új bestsellér jelent meg

Kaján Tibor rajza

Kedves Emberiség!

Alulírott elnézésedet kérem, kedves Emberiség, hogy minden bürokratikus formaságot mellőzve, egyenesen hozzád fordulok személyes ügyben. Tudod, kedves Emberiség, én nemcsak írással, hanem zeneszerzéssel is foglalkozom — két múzsa is csókolgat tehát —, így előfordul, hogy éjnek évadján is támad valami zenei ötletem, amit nyomban le kell pötyögnöm a zongorán, hiszen különben elfelejteném reggelre és akkor jól néznél ki, kedves Emberiség. Ezek a zenei ötletek — szerénytelenség nélkül állíthatom — nagy sikert arattak. Az alattam lakó dr. Holländer és neje, terjedelmes és udvariashangú levélben biztosított arról, hogy éjszakai kompozícióim megnyerték tetszésüket, ám a zongoramuzsika hangja (amely szerintem, mint néhány pasztellszínű akkord ragyogott az éjszaka kárpitján és amely, szerintük közönséges tivornyázás aláfestő zenéje volt), zavarja éjjeli pihenésüket. Mindketten dolgoznak, hajnalban kelnek, így ezúton kérik az éji zene mellőzését. Kérésük méltányos és logikus volt, ezt el is ismertem a hozzájuk intézett udvariashangú válaszomban, bár kitértem arra, hogy az ihlet éppúgy kedveli az éj csendes óráit, mint a szerelem — hiszen a szerelem és a művészet valahol édestestvérek. Ígéretet tettem. megpróbálom a múzsát a nappal józanító fényében fogadni.

A délelőtt első napsugara a zongora mellett talált. Kitűnően ment a munka és akkor — fogózz meg, ó Emberiség — bezörgetett a baloldali szomszédnőm, bizonyos Hózinger Ida. Kifejtette, hogy ő éjjeli foglalkozást űz — félreértés ne essék, színésznő — és nagyon megkér arra, a lehetőség szerint délelőtt ne zongorázzam, mert ő aludni szeretne és ezt én értsem meg. Ezt én megértettem és a múzsának délutánra adtam találkozót.

Gyorsan bekaptam az ebédet és a zongorához ültem. Ott tartottam éppen, hogy pamparamparam és akkor egy szeptimmel át akartam menni egy másik hangnembe, ehelyett azonban átjött a jobboldali szomszédom, aki emelkedett hangnemben vázolta helyzetét. Két óráig dolgozik munkahelyén — Elvtársam, elvégre én is egy fontos tégla vagyok a szocializmus mozdonyában! — hangoztatta és megkért arra, mivel ő szeret munka és ebéd után egy-két órácskát szunyókálni, mellőzzem ebben az időben a zongoramuzsika édes hangjainak csiholását. Ezt, a Bibliára helyezett jobbommal megerősített szent esküvel kellett megfogadnom és várnom a koraesti órák eljövetelét.

A többit már talán kitaláltad, kedves Emberiség. Az alkony pírjában, zongorázásom megakadályozására, Kemenesy úr, a fölöttem lakó szomszédom jött át, gyermekei rózsás álmára hivatkozva.

Ez a pillanatnyi helyzet. Most mitévő legyek, kedves Emberiség? Hagyjam abba a zeneszerzést? Pedig úgy érzem néha, ha csak egymillió ember szórakozna, vagy okulna zeneszámaimból, már nem élnék hiába. Mert akkor, az ezáltal keresett pénzből, villát vásárolnék magamnak, ahol senkit nem zavarnék zongorázásommal. Legfeljebb a házmesterem vagy a komornyikom arcán futna át valami furcsa rándulás egy-egy bizarabb harmónia hallatán.

Maradtam tisztelettel
Tardos Péter

Társbérlet

Vasvári Anna rajza

Az első igazán őszinte esküvői kép

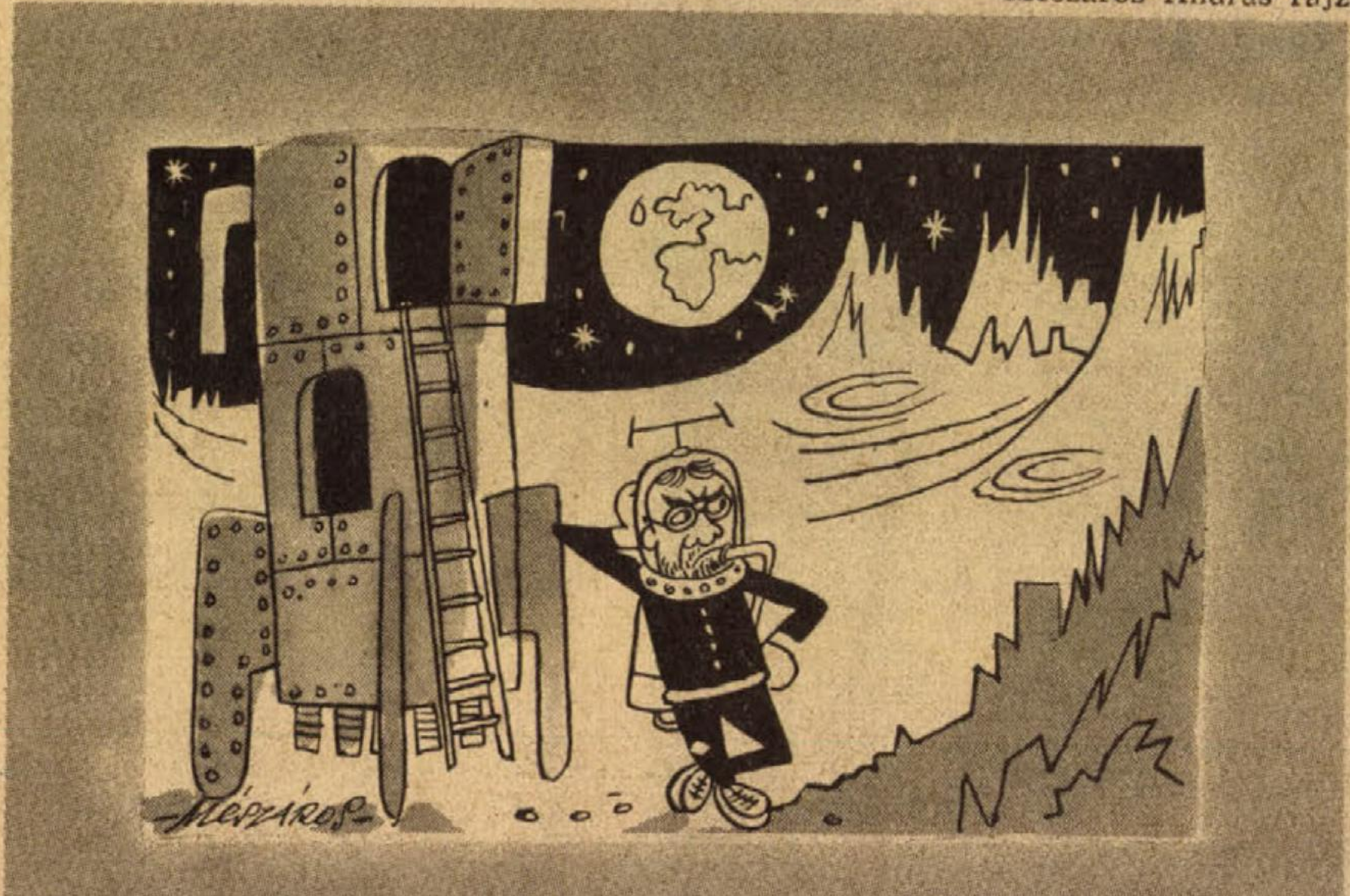
Művészet az iparban

Kaján Tibor rajza

Az örök elégedetlen

Mészáros András rajza

– Hát ezért voltak úgy oda, hisz itt még egy pár nájlonharisnyát sem lehet kapni!

Telhetetlen ember

Várnai György rajza

Okozhat-e a nyomott kedélyállapot lábtörést?

(Népszerű orvosi cikk)

Zaklatott korunk, a huszadik század egyik legelterjedtebb népbetegsége a lábtörés, amely a legtöbb esetben sípcsonti- és szárkapocs-panaszokra (zorga haxniensis) vezet. A civilizáció átka ez a gyakori ártalom, amely kétségtelenül összefügg a növekvő gépkocsi- és villamosforgalommal, a síkos járdával és a labdarúgó bajnoksággal. Az orvostudomány ért már el számottevő eredményeket, egyelőre azonban még nem tudott túljutni a tüneti kezelésen s a betegség kórokozóját eddig még nem sikerült megtalálni. Mintegy két éve izgalomba hozta a tudományos világot a hír, hogy megtalálták a lábtörés vírusát, később azonban kiderült, hogy a szóbanforgó izlandi orvoskutató összetévesztette a szőrtüszőgyulladásával.

A legnagyobb baj véleményünk szerint az, hogy a legtöbb orvos csak lokálisan kezeli a bántalmat, s kevés figyelmet szentel a betegséget előidéző okoknak (causa belli) és a megelőzésnek (preventio progressiva). Nem veszik figyelembe az alapbajt, a beteg általános állapotát, a lelki tényezőket. Dr. Manfred Wolkenstumpf professzor, bonni főorvos, akit a budapesti közönség is ismer több nyugatnémet orvosfilmből, érdekes eredményekre jutott a körülbelül százezer betegen végzett vizsgálatok alapján a nagy rajnai lábtörésjárvány (epidemia fractionis) során. Megállapította, hogy a lábtörést előidéző okok között megdöbbentően nagy számmal szerepel a nyomott kedélyállapot, s ezzel az orvostudomány régi kérdésére sikerült választ kapni, hogy ti. okozhat-e a nyomott kedélyállapot (irritatio neurosis) lábtörést. Kiderült, hogy igen. A betegek között megdöbbentően sokan nyomott kedélyállapotban voltak, s kiderült, hogy különösen a kettős nyílt törések járnak együtt kedvetlenséggel, a homlokráncok olyannyira jellegzetes felhúzásával, s a mellső végtagok kétoldali depressziós legyintésével.

Ma már számos esetben bebizonyosodott, hogy a beteg a kór elhatalmasodását megelőző, lappangó időszakban nyomott kedélyállapottól szenvedett, s útkereszteződésnél (hibridisatio vegetatis) a betegség figyelmetlenségben robbant ki, s a közvetlen kórokozó, amely többféle jármű is lehet, el tudta gázolni a meggyengült szervezetet, minekutána a beteg rövidesen lábtörésről panaszkodott. A megelőzés (preventio allegro) útja tehát világos: a betegnek elsősorban a kedélyállapotát kell megjavítani, nyomasztó hangulatát kell megszüntetni sok vidámsággal (medicina estradis), gondosan kell megválasztani a lábtörésre hajlamos egyén olvasmányait is, de gondot kell fordítani arra is, hogy az illető az orvosilag javallt szöveget ne az úttesten (via corpus) olvassa, mert ez növelheti a fertőzési veszélyt.

Fogyasszunk ezenkívül minél több nyers gyümölcsöt, főzeléket, cukrot, mérsékelten napfürdőzzünk, gyakran szellőztessünk, megfelelően kezeljük zsíros arcbőrünket, óvakodjunk a meghűléstől, a hajhullástól, a zsebtolvajoktól, s ha a legcsekélyebb panaszunk van, azonnal forduljunk a mentőkhöz.

Feleki László

Tavasz ébredése

Pusztai Pál rajza

– Na végre!

Nem ül repülőgépbe

A közlekedés fejlődéséről beszélgetve kitűnő barátom megjegyezte:

— Vedd tudomásul, én nem ülök repülőgépbe!

Tudomásul vettem, de nem szívesen. Barátom nem maradi ember. Sőt! Villanymasinával borotválkozik, magnetofonba rögzíti a gondolatait, pazar agglegény-háztartásában fridzsider, mosógép, villanyporszívó támogatja a házvezetőnőjét.

Elhatároztam, hogy megagitálom a kereskedelmi repülésnek, noha erre légitársaságainktól megbízást nem kaptam. Elsősorban a statisztika tudományát hívtam segítségül. Bebizonyítottam, hogy sokkal több ember veszti életét autó-, vonat-, sőt hajószerencsétlenség következtében, mint repülés közben. Nem használt.

Emlékeztettem az ejtőernyőre, erre a csodálatos találmányra. Elhárító mozdulatot tett:

— Akármilyen elegáns viselet is az ejtőernyő, én nem fogom hordani.

Feladtam a harcot. Makacs embert nem lehet meggyőzni. Kitűnő barátom tovább utazgatott — vasúton Moszkvába, autón Bécsbe és hajón Visegrádra.

Legfőbb ideje, hogy ebben a kis történetben némi fordulat álljon be. Nem kellett sokáig várni. Feltűnően csinos, szőke leánnyal ültem a kis cukrászdában, amikor kitűnő barátom belépett. Egyenesen felénk tartott:

— Bocsánat — mondta udvariasan — veled szeretnék „aztán" beszélni.

A barátainknak általában van valami mondanivalójuk, ha csinos nővel ülünk.

— Ó, foglalj helyet — tessékeltem.

Átestünk a bemutatáson.

— Ezt a tüneményt — mondtam könnyedén — egy légiutamon ismertem meg. Stewardes.

A barátom megrökönyödött.

— Maga stewardes? Folyton repülőgépen ül!? Nem fél?

— Nagyon — felelte a lány. — A múlt héten is felmondtak egy lánynak.

Barátom minden szavában aggodalom lobogott.

— Hogyan tudott ilyen életveszélyes pályát választani?

Barátomat gyorsan lángra lobbantotta ez a szőke angyal, aki a repülőgép oldalán viselte a szárnyait. Megelégedéssel láttam, hogy a nő is vonzódik hozzá. Az élet szereti a sematikus megoldást: lehetséges, hogy ez a kékszemű tündér be fogja ültetni a konok férfiút egy négymotoros repülőgépbe?

Figyeltem a fejleményeket. Jóvágású fiatalember, feltűnően csinos leány — a dramaturgia törvényei szerint nem is végződhetik másképpen, mint hogy csodálatos hepiendben szállnak a fellegek között — nászútra...

Naponta találkoztak, telefonáltak, moziba jártak. Én csupán azt kértem a sorstól, hogy tanúja lehessek a fiatalúr első légiútjának.

Tegnap ünnepélyes hangon hívott fel a barátom:

— Szombat estére tartsd magad szabadon. Szűk családi körben ünnepeljük az eljegyzésemet.

Rögtön kitaláltam, ki a menyasszony.

Az eljegyzési lakomán megkérdeztem a sugárzó ifjú párt:

— Mikor lesz az esküvő?

— Május végén! Az a legszebb.

— Hova mentek nászútra?

A barátom fölényesen válaszolta:

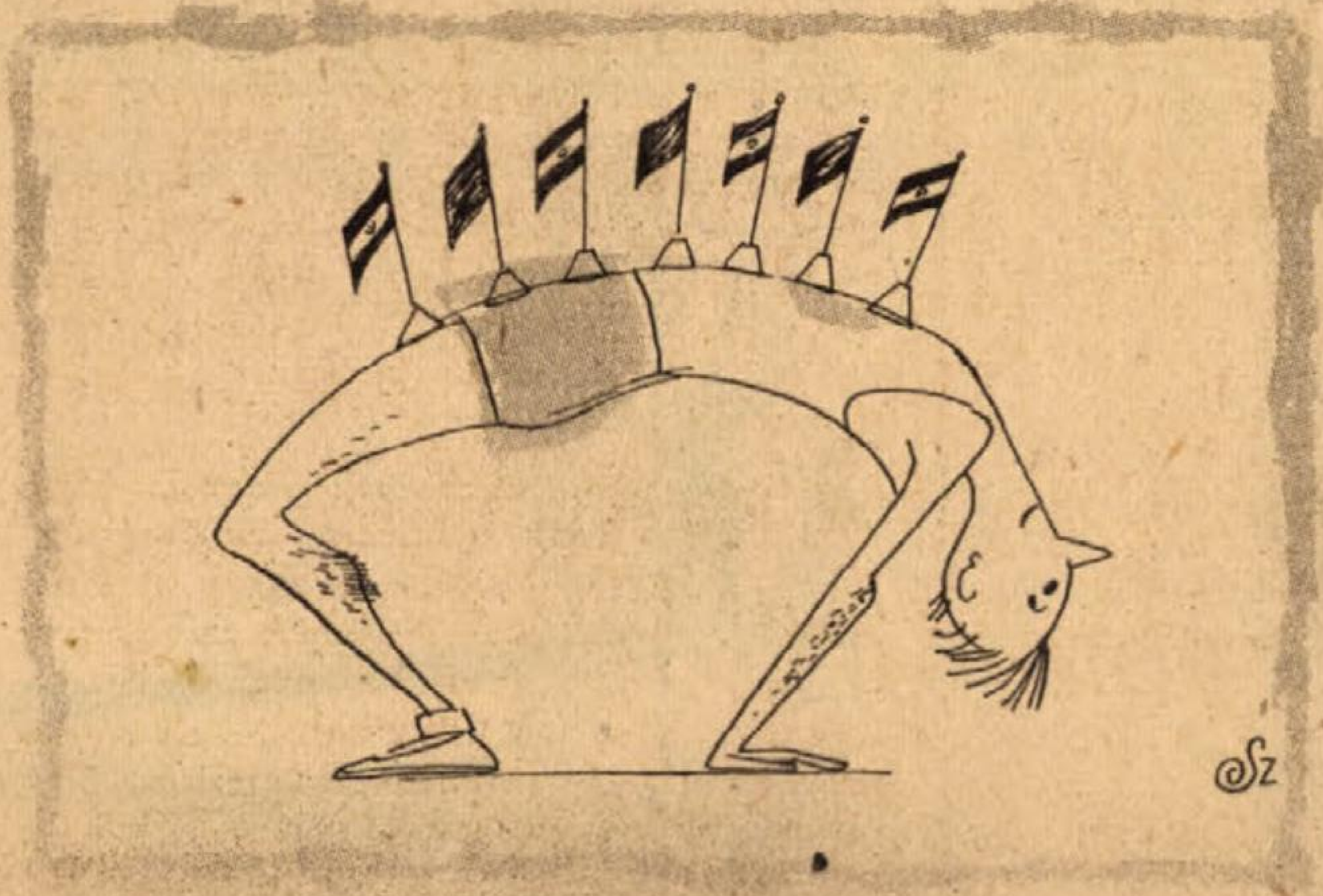
— Én egy kis repülőutat szerettem volna. Amsterdam—Brüsszel—Párizs... De a menyasszonyom másképpen határozott. Kéthetes gyalogtúrára megyünk a Balaton körül...

Átkarolta a lányt és mosolyogva tette hozzá:

— Nálunk már az elején az történik, amit az asszony akar.

Stella Adorján

Hídavatás

Nem is olyan meglepő tábla

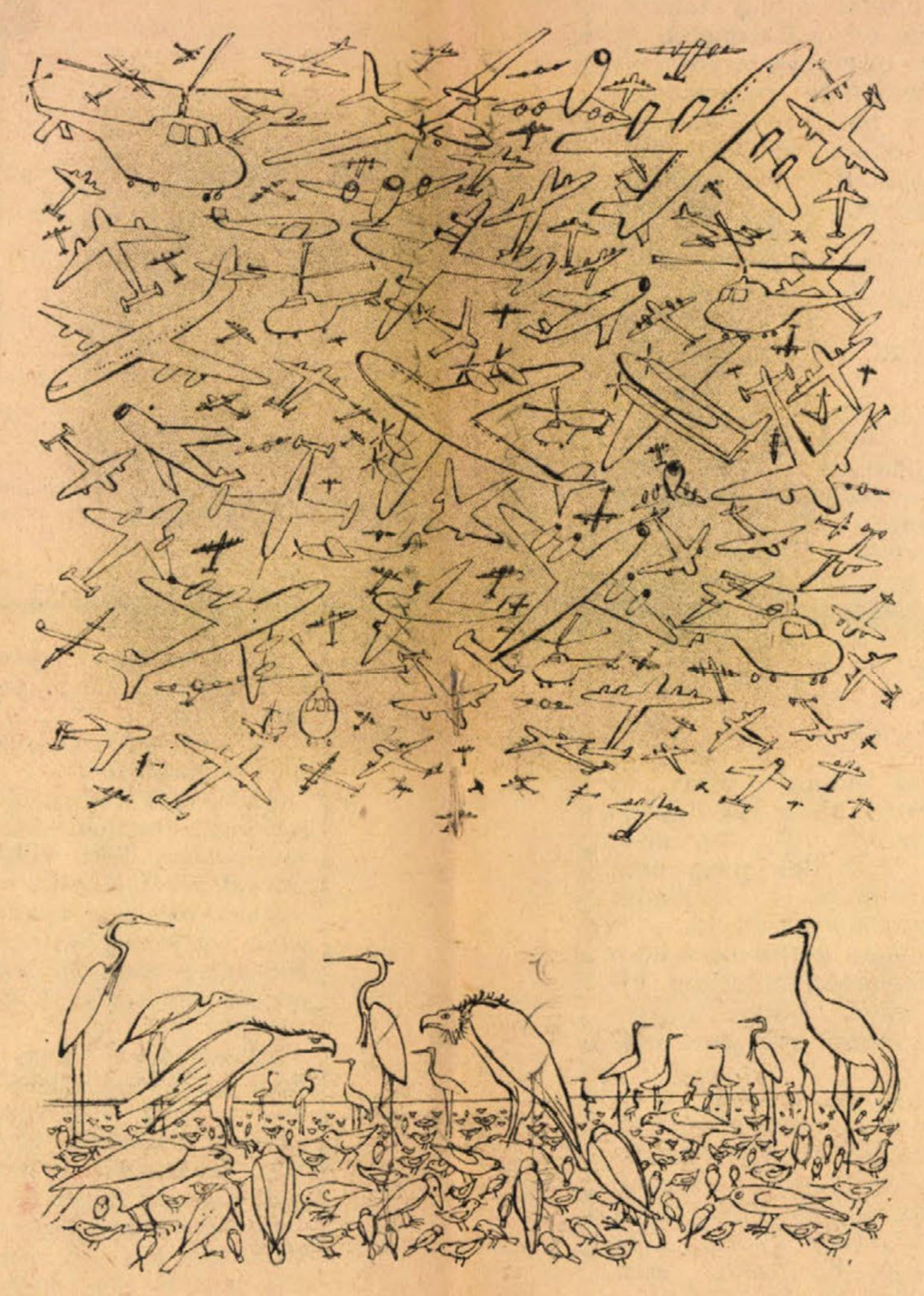
rajzolta: Réber

ÖTÓRAI TEA

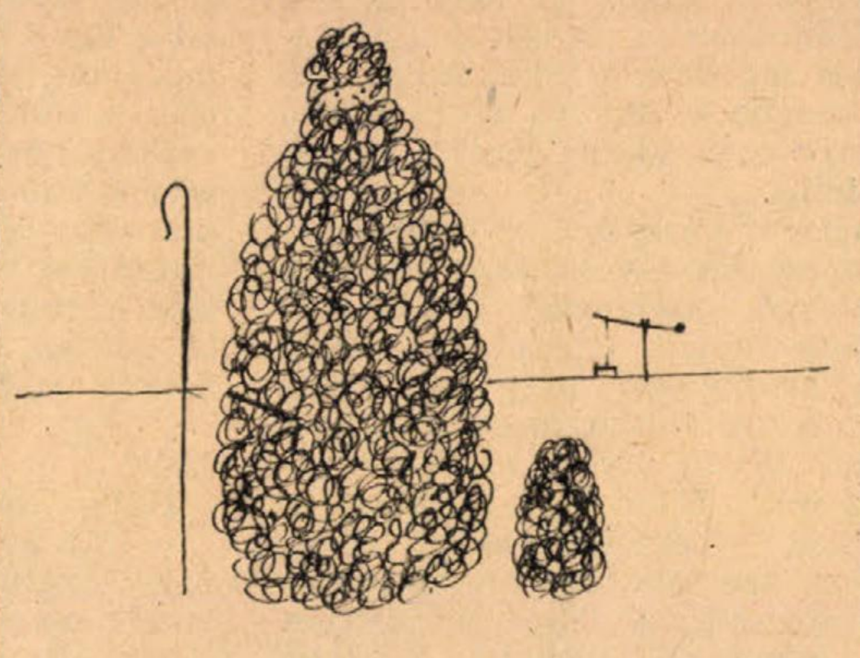

SZOMJÚSÁG

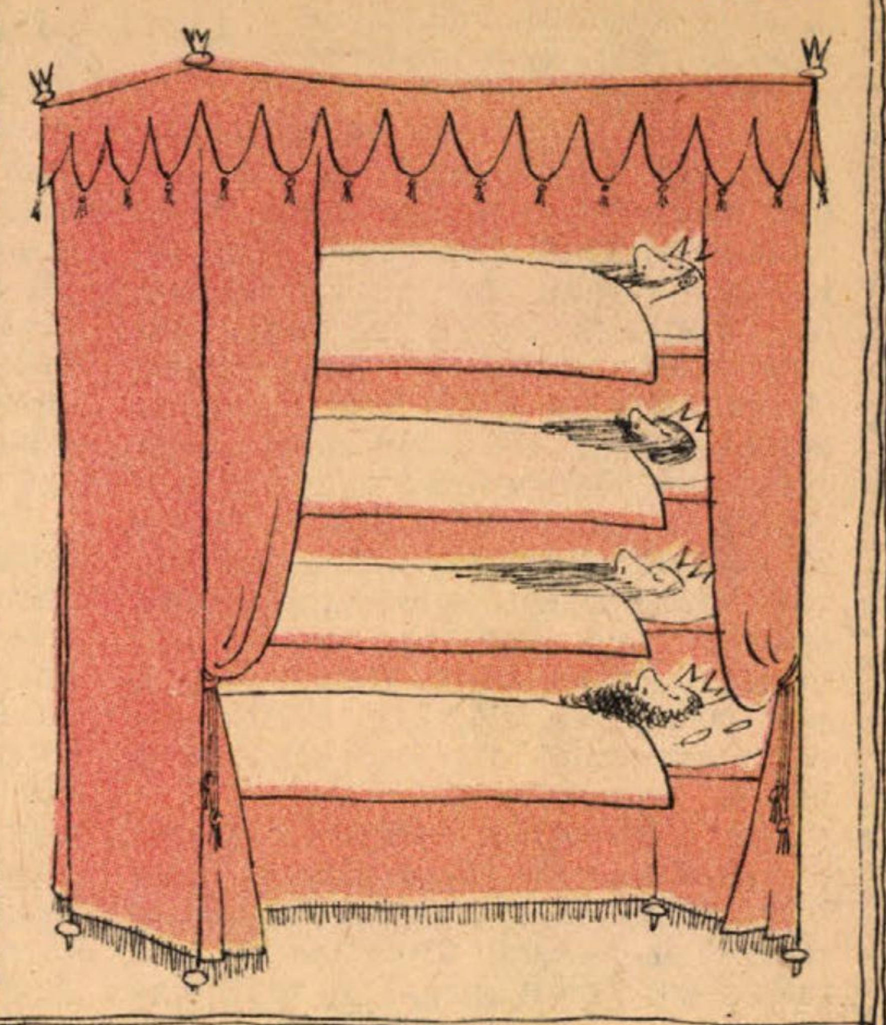

ÉG ÉS FÖLD

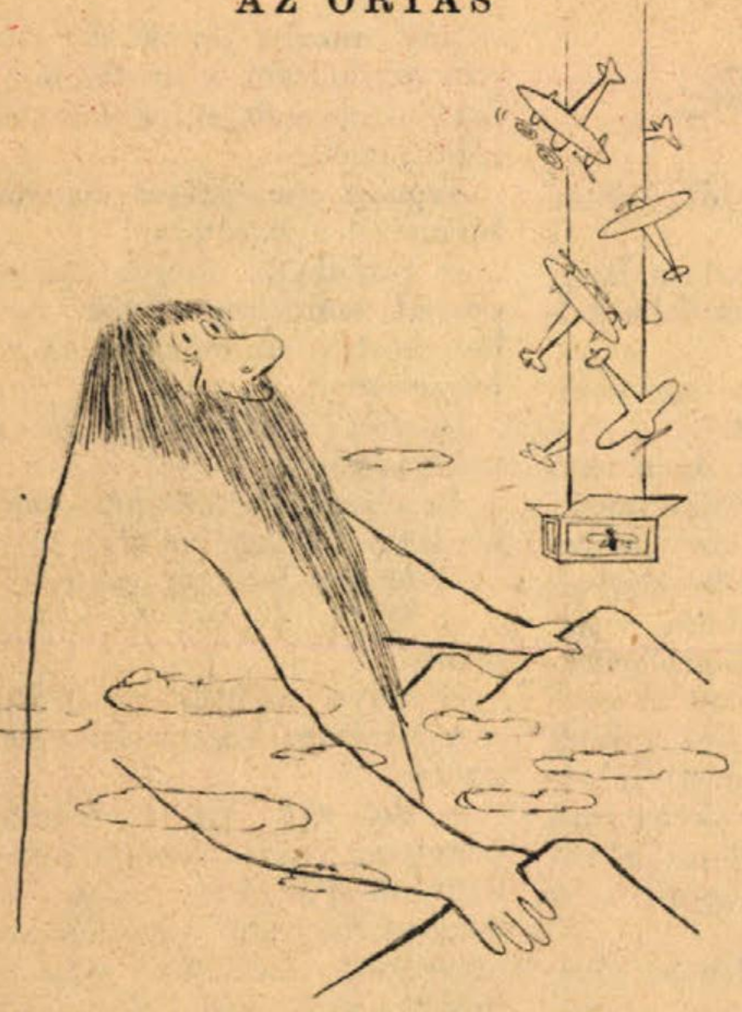

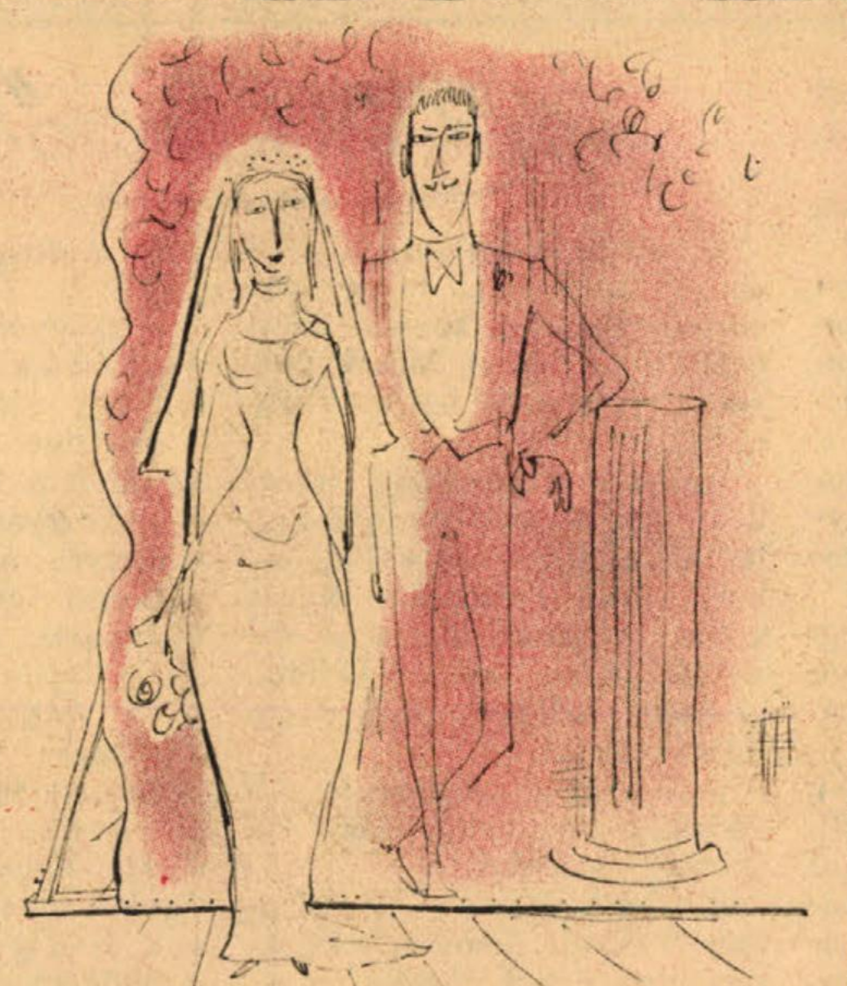
JUHÁSZ

TURISTA-SZÁLLÓ

AZ ÓRIÁS

VÉNKISASSZONY

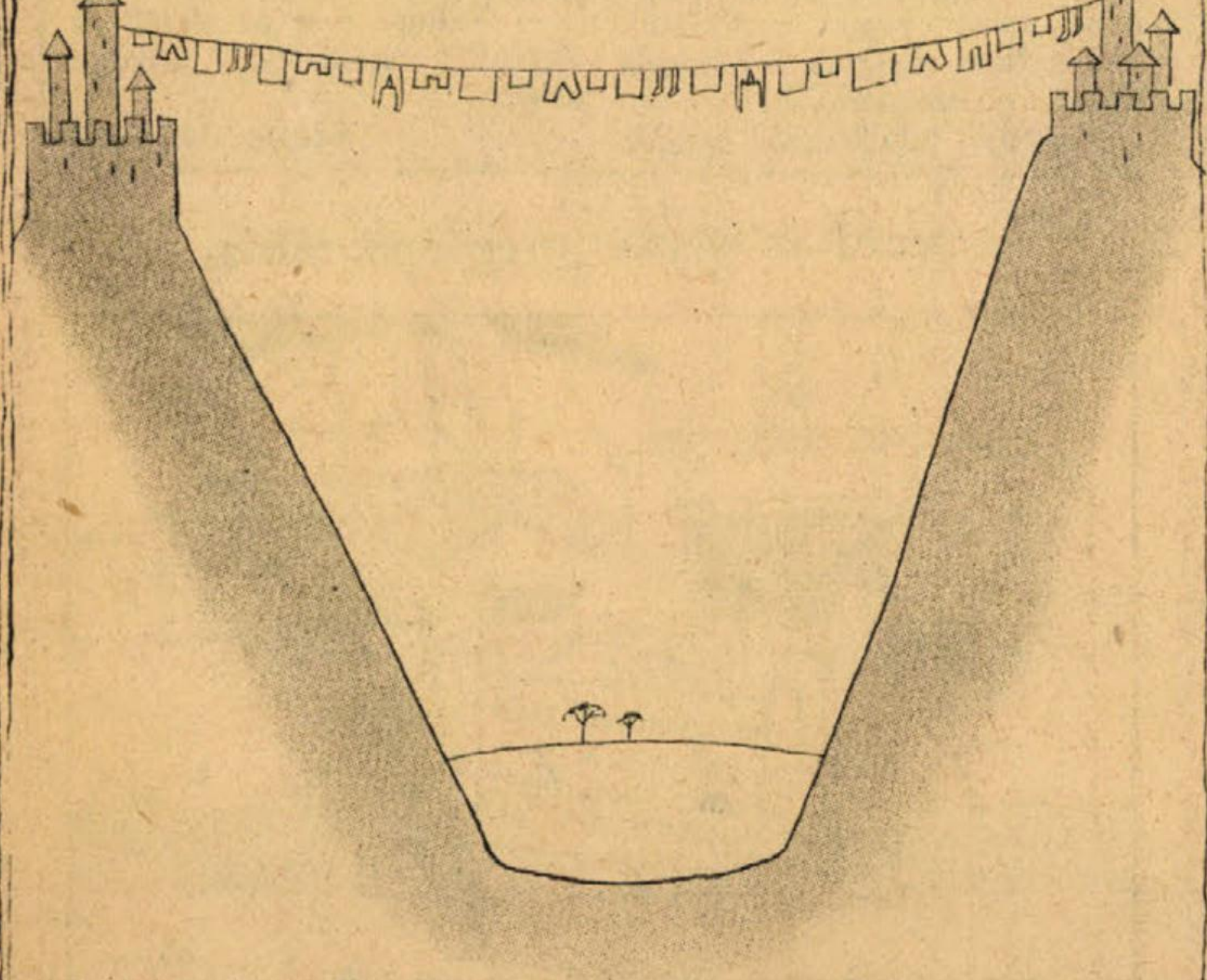

AGGLEGÉNY

SZÜNET

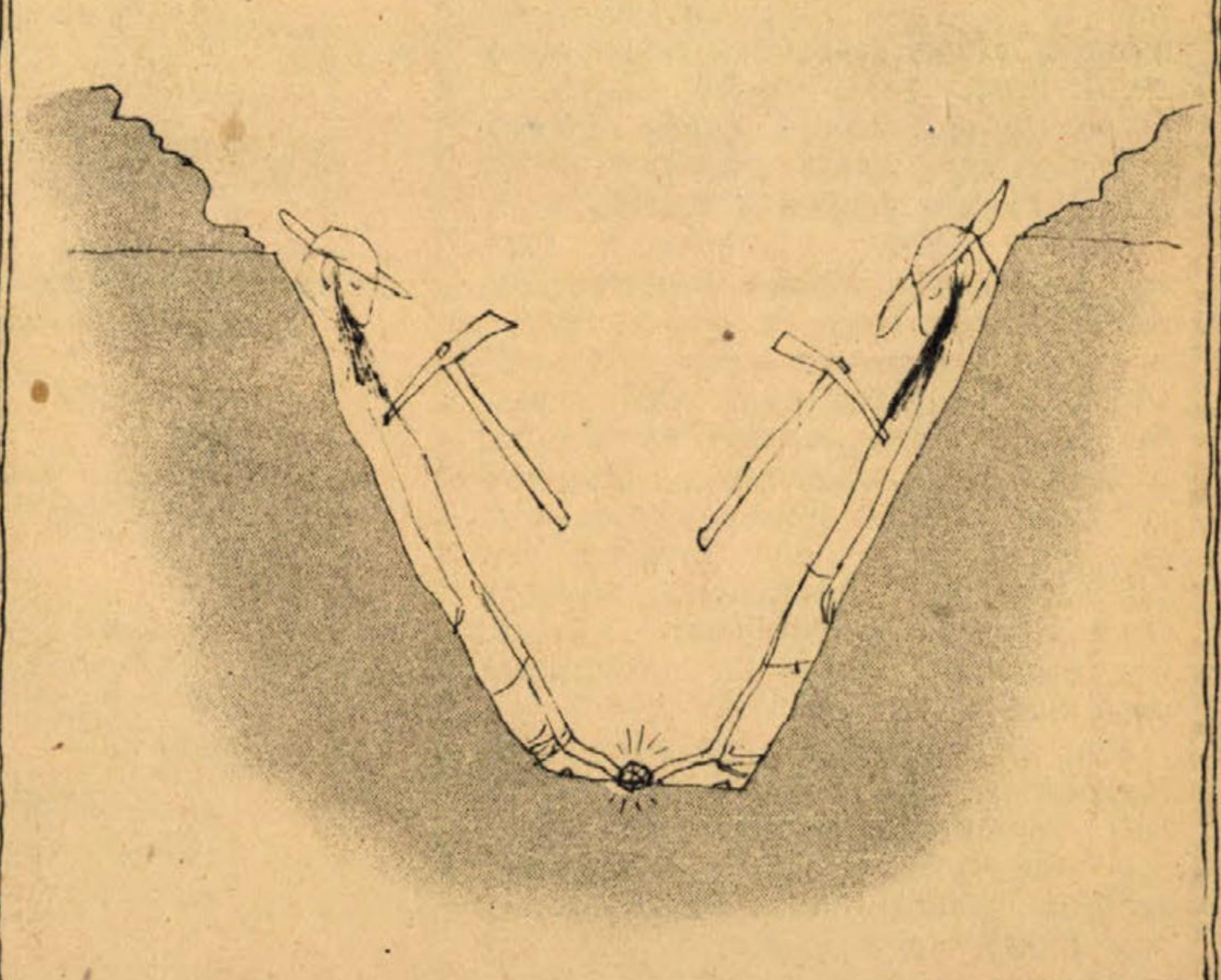
BÉKE

VÁGYAKOZÁS

KINCSKERESŐK

IONIZÁLT VŐLEGÉNY

Egyszerű kis mai történetet mesélek el Gyuláról, aki eleinte nagyon szerette Ildikót, de később már nem szerette olyan nagyon.

Az elején Gyula úgy érezte, hogy ez a szerelem örökké fog tartani és ennek megfelelően rendezkedett is be, amikor négyheti ismeretség után eljegyezte Ildikót. Így akarta biztosítani magának Ildikó szerelmét, aki szép volt, szelíd és engedelmes. Gyula azt sem tudta, mit csináljon boldogságában, de aztán rájött, mert egészséges fiatalember volt. Ezt követően a szerelem Gyulában lazulni kezdett, mint egy odvas zápfog, vagy mint bármi más, ami lazulni szokott. Egy darabig még áltatta magát Gyula, mert fiatal volt s nem tudta még, hogy egy férfi nemcsak érzelmei tartósságára lehet büszke, hanem az ellenkezőjére is.

Egy szép napon mégis rádöbbent a valóságra. Ez borotválkozás közben történt. Gyula már a szappanozás elején valami ürességet és céltalanságot érzett magában, amit valahogy így fogalmazott meg: „Milyen hülyeség, hogy az ember naponta ideáll a tükör elé és levakarja az álláról a szőrt... Minek? Kinek?" Ezt a gondolatot logikusan követte a világos felismerés, hogy unja menyasszonyát, és dalolva tudna borotválkozni valamely más nő kedvéért, akit egyáltalában nem hívnak Ildikónak. „Miért is jegyeztem őt el, marha fejemmel?" — kérdezte magától és nagyon elcsodálkozott, amikor rájött, hogy Ildikónak azon tulajdonságait unja a legjobban, amelyeket hajdan annyira szeretett. De ezen túl már nem mentek gondolatai, mert nem ismerte Freud Zsigmondot, akinek az utolsó tíz évben csak egy könyve jelent meg, azt is percek alatt szétkapkodták. Gyula egyszerű fiatalember volt, aki a szerelmet jobbára a tangókból és slow-foxokból ismerte, ezért, mire arcáról szivaccsal lemosta a hab maradványait, már készen is volt az elhatározással, hogy szakít menyasszonyával, kinek annyiszor dúdolta fülébe, hogy mellette nincsenek hétköznapok...

Ám Gyula nem volt sem gonosz, sem buta, olyan mélyen nem hatottak rá a táncdalok, különben azt mondta volna Ildikónak, hogy „agyő, sweet-hart, good night, agyő..." Ellenkezőleg, Gyula derék gyerek volt és úgy akart szakítani, hogy minél kisebb legyen a rumli. Tudta, hogy Ildikó ragaszkodik hozzá, sőt annál jobban ragaszkodik, minél jobban unja őt. Azt is érezte, hogy menyasszonya azon mélyérzésű nők fajtájából való, akik szakítás esetén sírni szoktak és halálra, temetésre, és más efféle dolgokra céloznak. Gyula lelkiismeretes volt és gyáva, ami oly gyakran jár együtt, tehát elhatározta, hogy a sima szakítás érdekében akkorát fog hazudni Ildikónak, amekkorát csak bír.

Első próbálkozása, bármily vakmerően is volt kieszelve, kudarcba fúlt. Gyula egy este könnyes szemmel bevallotta Ildikónak, hogy egy szédült pillanatban megcsalta őt egy Klára nevű hölggyel, aki egy eszpresszóban főzi a feketét. Ez igaz volt, s így Gyula nagyszerűen át tudta élni a jelenetet. Azt hitte, hogy menyasszonya erre a közlésre szikrázó szemekkel fogja jegygyűrűjét a fejéhez vágni, de nem ez történt. Ildikóban a szerelem pillanatok alatt legyőzte a féltékenység érzését, megbocsátóan és sírva borult vőlegénye nyakába és együtt zokogtak éjfélig.

Ez után következett az önmarcangolás korszaka. Gyula nap mint nap vérbenforgó szemekkel szidta és mocskolta magát, napnál is fényesebben bizonyítva, hogy egy olyan tündér, mint Ildikó, nem alázhatja le magát olyan utolsó, aljas gazemberhez, mint ő. A lány nem győzte biztosítani vőlegényét arról, hogy akkor is szeretné őt, ha sikkasztó vagy rablógyilkos lenne és amikor Gyula egyszer flagelláns dühében fejét a falba verte, Ildikó ölébe vet-

te a feleslegesen meggyötört fejet, és lecsókolván a meszet homlokáról, ismét együtt zokogtak éjfélig.

Gyula ezután gyors egymásutánban mindent megpróbált, ami emberileg lehetséges. Volt brutális és közönyös, talányos és unalmas. Megpróbált érzelmes és szentimentális lenni, az sem használt. Aztán inni kezdett és megindult lefelé a lejtőn. Egy ízben meg is verte Ildikót, aznap nem éjfélig zokogtak együtt, hanem hajnali ötig. Végül kétségbeesésében azt hazudta, hogy elvesztette az állását és kezdett pénzt kéregetni menyasszonyától. Ildikó adott zokszó nélkül, boldogan, Gyula kimeríthetetlen volt az ötletekben, mert semmi sem mozgatja meg egy férfi fantáziáját jobban, mint az, ha szakítani akar egy nővel.

A zseniális ötletet, amely tollamra méltóvá tette ezt a történetet, az adta Gyulának, hogy menyasszonyának volt egy gyöngéje: rettenetesen félt a nukleáris háborútól. Talán a szakításnál is jobban félt tőle. Egy este Gyula beállított menyasszonyához és falfehéren, ajkán különös mosollyal megállt az ajtóban. Ildikó tárt karokkal repesett felé, de Gyula tiltóan emelte fel karját és rekedten suttogta:

— Egy tapodtat se! Ionizálva vagyok...

Ildikó megtorpant.

— Mi történt veled?

— Ionizálva vagyok... — ismételte meg a vésztjósló mondatot most már bátrabban Gyula. — Nyomoromban és végső kétségbeesésemben beléptem egy atomkutató laboratóriumba... Nagyon jól fizetnek, meg is becsülik a munkámat, de sajnos, ez azzal jár együtt, hogy állandóan ionizálva leszek és könnyen megfertőzhetem azt is, akivel érintkezem...

Ildikó karjai lehanyatlottak és Gyula vérszemet kapva feljajdult:

— Ó, micsoda kín! Itt vagy előttem és nem ölelhetlek meg, nem zárhatlak karjaimba... Huszadik század! Na, köszönöm szépen...

Még nyögött vagy kettőt fájdalmában, aztán megkönnyebbülten kitántorgott az ajtón. Ildikó halálra rémülve, egy lépést sem tett utána...

Másnap reggel az ionizált vőlegény visszaküldte a jegygyűrűt és dalolva borotválkozott, mert randevúja volt Klárival, aki nem volt túlságosan szép, de volt egy előnye, hogy nem volt Ildikó.

Íme, még egy bizonyíték arra, hogy az atomerőt békés célokra is fel lehet használni.

Gádor Béla

Női dolgok

– Istenkém, mikor lesz már egyszer időm nekem is betegnek lenni...

Emlékezzünk régiekről

Meghatva hallgattam a rádióban azt a közlést, hogy Grönlandban római korabeli baktériumokat találtak. A különféle kataklizmák során a mélyhűtés maradandó állapotába jutott baktériumok a gondos kezelés következtében feléledtek, s teljesen friss, egészséges, fertőzőképes állapotba jutottak.

A dicső múlt rezeg felénk e véglénymatuzsálemek nyúlványaiból. Ha megértenénk nyelvüket, beszélnének nekünk az elmúlt évezredekről, a római világbirodalom napjairól és végnapjairól. Talán e tisztes kort megért baktériumok között olyan is van, amely annakidején Mucius Scaevola nátháját okozta. Mit tudna mesélni Fabius Cunctator egykori torokgyulladásának egyik kórokozója, akinek része volt az öreg Késlekedő reumájában is? Az élet csodájának következtében kortársunk lett az a lény is, akitől Julius Caesar bélhurutja származik.

Vajon tisztán beszélik-e a latint? Eldönthetik-e a régi kérdést, hogy miképpen kell ejteni a nagy római szónok nevét: Cicerónak vagy Kikerónak?

Tudnak-e különbséget tenni a légiók lándzsája és a hidrogénbomba között, a tóga és a csőnadrág, a gladiátorjátékok és a profi ökölvívó mérkőzések között? És a rádió mikor interjúvolja meg őket, mikor illeszti be egyik riportműsorába a római korabeli baktériumokat?

Ezt olvastuk

Jobb kétszer, mint soha?

A *Népszava* III/13-i számának hírrovatában a *második* hasábon olvastuk:

„Josef Lada, a kiváló csehszlovák grafikus műveiből a KKI kiállítást rendez. A tárlat szombaton nyílik meg.”

Az *ötödik* hasábon viszont ez a hír jelent meg:

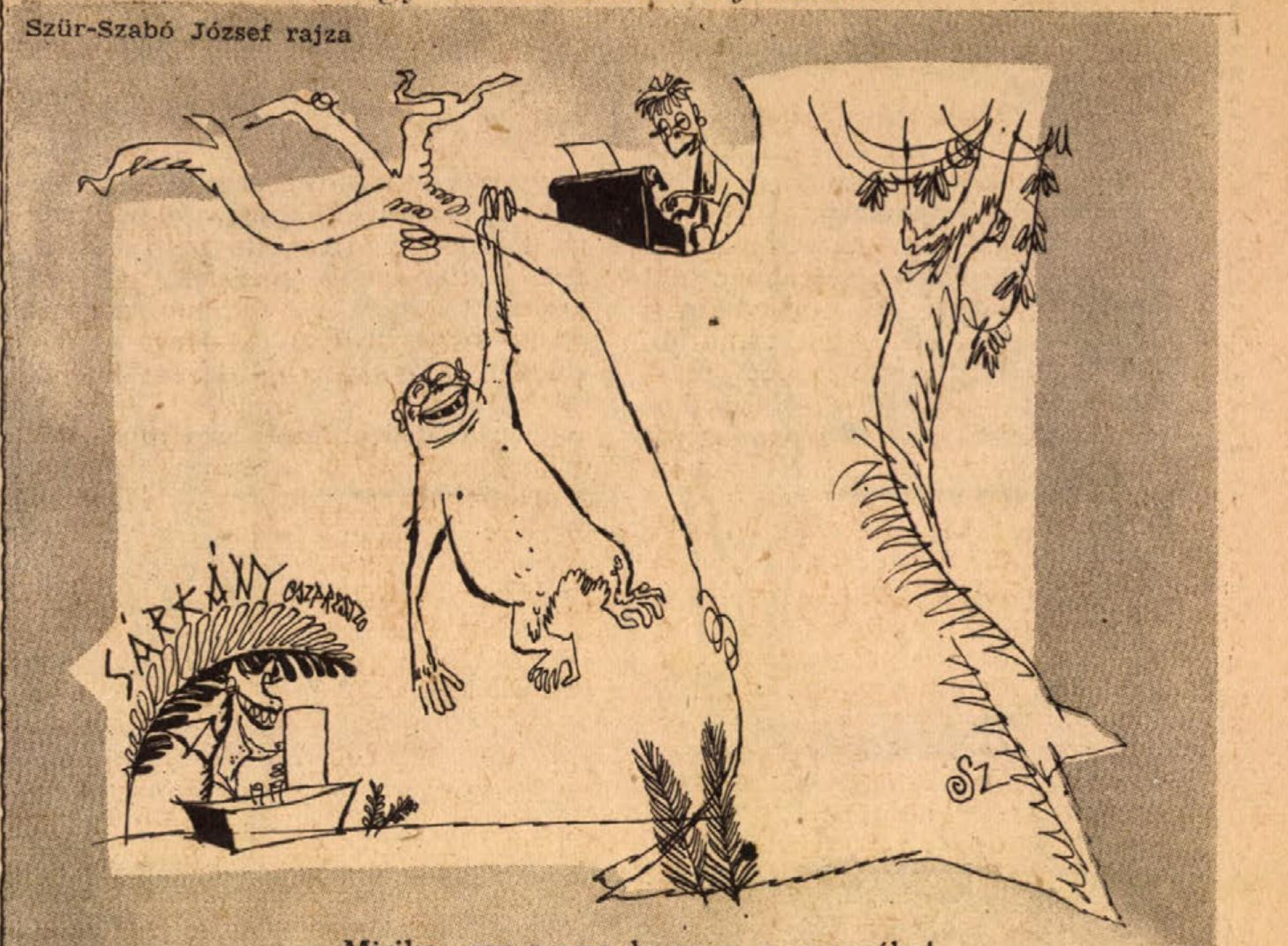
„Josef Lada kiállítása az eredeti közléstől eltérően nem szombaton, hanem pénteken nyílik meg a KKI kiállítási termében.”

Lám, — és a lapok még panaszkodnak, hogy nincs elég helyük!

Oknyomozó történelem

Hogy került ősünk a földre?

Szür-Szabó József rajza

– Micike, egy percre leugrom a presszóba!

A költő és a múzsa

Kis történetünk hőse, a fiatal lírikus, nem tartozott a jeles, jólfizetett, beérkezett poéták közé. Még nem is volt költő, csak pályája kezdetén tartó költőcske. Nem volt se főbérleti lakása, se rádiója, se porszívója, se jégszekrénye, de már akadt egy múzsája. Egy igazi múzsa, egy igazi nő, aki megengedte a költőcskének, hogy megsimogassa a haját, megcsókolja a homlokát. Igaz, hogy általában a múzsa szokta megcsókolni a poéta homlokát, s itt fordítva történt, de a gyakorlatban ez is bevált. A költőcske halálosan szerette a múzsáját, többször megkérte a kezét, ugyanannyiszor kosarat is kapott. Természetesen a kosarak növekvő száma csak fokozta az érzelmeit.

A múzsa, ihletés mellett — mely nyilván nem töltötte ki egész napját —, útonútfélen megcsalta a költőcskét, aki emiatt halálosan bánkódott s ezt a nagy bánatát szerény jövedelmet jelentő versekre váltotta fel, melyek, ha nem is hoztak sokat a konyhára, de tisztességes megélhetést biztosítottak. Mindaddig, míg egyszer katasztrófális dolog történt: a költőcske addig kérlelte kétségbeesetten, halálos bánattal a szívében a múzsa kezét, hogy az egyszer meghatódott a hosszú, szenvedélyes, hűséges ostromtól, és kimondta a boldogító igent annyi kosár után.

S ekkor — ilyen az élet furcsasága —, a költőcske ahelyett, hogy boldog lett volna, egyszerre csak elkomorult és elkeseredett, mert percek alatt rádöbbent arra, hogy arája ugyan most már van, de e pillanattól kezdve nincs se bánata, se múzsája, se verstémája, se fogalma arról, hogy a jövőben miből fog megélni.

Tanulság: hiába, még a múzsáknak is nehéz az embereken segíteni.

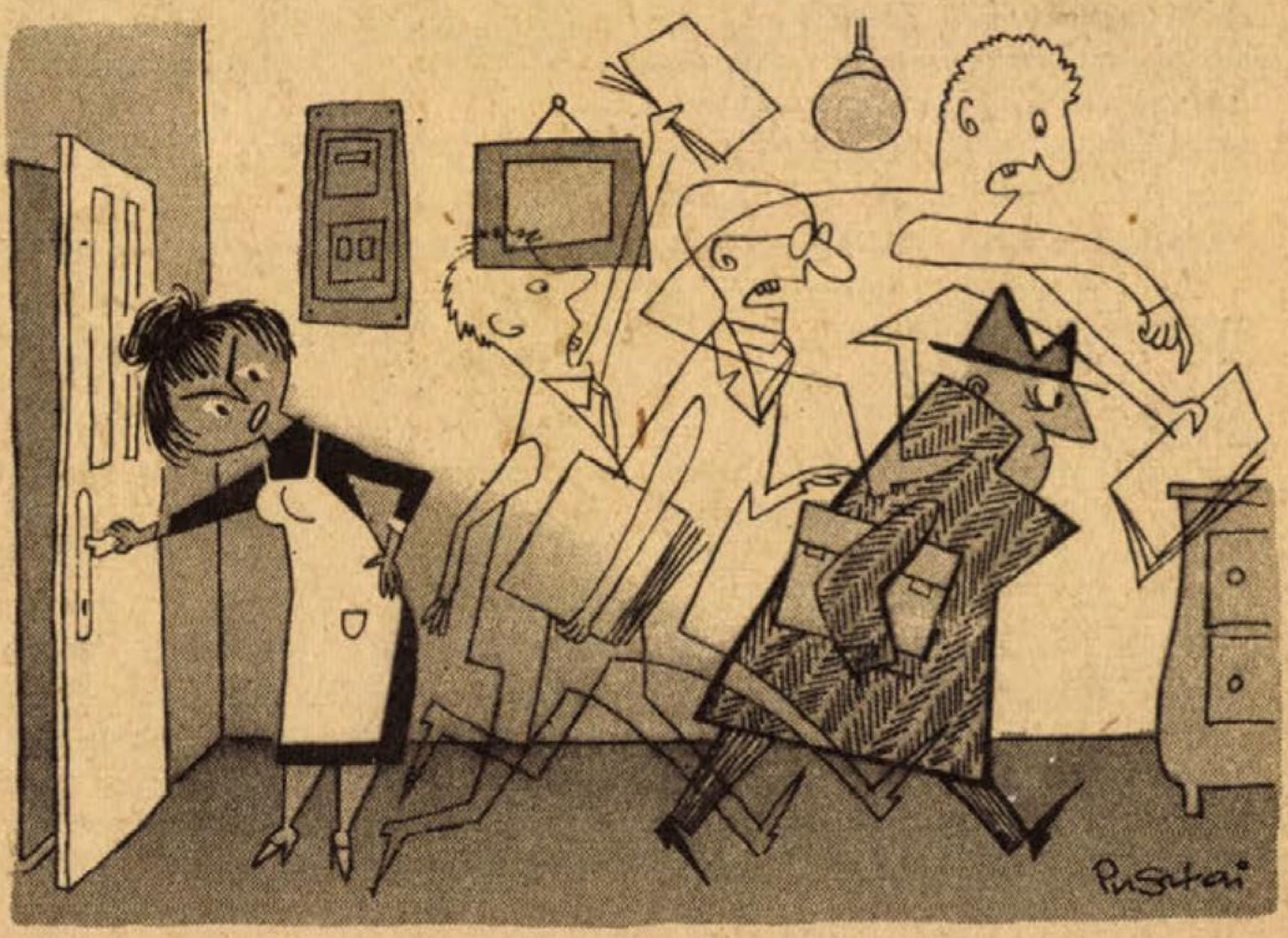
Kemény György

Tisztasági hónap

– Nem bírom tovább nézni! Olyan az istálló, mint egy pesti utca!...

A férj hazatér

– Már megint hazahoztad a hivatalból a gondjaidat?

Ötletes festő

Szür-Szabó József rajza

Pesti Dekameron

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

A TALPRAESETT ELÖADÓ

(Egy előadó, ki súlyos visszaélést követ el, főnökére olvasván ugyanazon vétket, elkerüli a fegyelmit.)

Van fővárosunkban egy bizonyos hivatal, melyben közismerten nagyobb a bürokrácia mint az ügybuzgalom, és e hivatalban volt egyebek között állásban egy előadó, kinek arcátlan viselkedésére és hányavetiségére sem a faliújság cikkek, sem a felettesi figyelmeztetések nem voltak különösebb hatással. Egy alkalommal, midőn éppen egyedül volt a szobájában, belépett hozzá valamely bájos megjelenésű fiatalasszony, s bizonyos ügyiratok után érdeklődött, melyek az előadónál porosodtak. Az előadót, ki természete szerint az ügyfeleket máskor kutyába se vette, most egészen elragadtatták az asszony kellemes tulajdonságai. Annakokáért szíves-örömest beszédbe elegyedett vele, nagy érdeklődést tanúsítva ügydarabjai iránt, s többről-többre végül is ráterelte a beszédet a maga szándékára. Az asszonyka, ki szintén nem volt jobb a deákné vásznánál, mivelhogy éppen kijárási ügyekben hasznosította alkalmanként magát, jól ismerve a hivatalokra gyakorolt előnyös hatását, hallván az előadó szándékát, nem sokat teketóriázott, hanem egészen a kívánsága szerint viselkedett.

Történetesen azonban az előadó hivatali felettese valamely okból tovább maradt a munkahelyén, s a folyosón elhaladva megütötte fülét az előadó szobájából kihallatszó zenebona. Egy darab ideig hallgatózva figyelt, és miután világos lett előtte a dolog, alig bírva türtőztetni haragját, a szobájába sietett, elhatározva, hogy fegyelmi úton elbocsáttatja az arcátlan fickót. Ám ezenközben az előadó is megsejtett valamit, s kileselkedve az ajtón meglátta felettesét, miért is bizonyos lett abban, hogy az tudomást szerzett mindenről.

Ekkor pedig ravasz ötlete támadt és így szólt az asszonyhoz: — Maradj csendesen s várj rám, míg visszatérek, hogy egy pecsétet kerítsek az iratodra. Azzal eltávozott és egyenesen felletteséhez nyitott be, hol örömet és meglepetést

színlelve így szólt: — Milyen szerencse, hogy még itt találom önt. Mivelhogy nem tudok egy erőszakos ügyféllel megbirkózni, ki nem hajlandó szépszerével eltávozni ügye intézése nélkül. Íme, ez itt a kérelme, és ha lenne olyan szíves és ön távolítaná el a szobámból a tekintélyénél fogva, én pedig elmehetnék, mivelhogy szakmai továbbképzésem kezdődik.

A felettes, ki arra gondolt, hogy ilyenformán még alaposabban megismerheti a fegyelmi ügy hátterét, szívesen beleegyezett a dologba, hazaküldte az előadót és kis idő múlva bement annak a szobájába. Midőn az asszony az előadó helyett a felettest látta belépni, igen megriadt és csaknem sírvafakadt. Az pedig, mielőtt belekezdett volna a felháborító eset kivizsgálásába, rávetette szemét az asszonyra, és annak bájossága nagy hirtelen lefegyverezte, és így kezdett gondolkodni magában: — Miért is ne választhatnám külön a fegyelmi tárgyalást a magam szerencsés helyzetétől, melyben a véletlen részesített, s különben is nem sokkal több kellemetlen üggyel jár-e e nyavalyás hivatal, mint kellemessel? Ennélfogva csak ostobaság volna a részemről, ha nem ragadnám meg az alkalmat, melyről amúgysem lesz senkinek tudomása?

És ilyenformán más szándékra tért át, és a sírással küszködő nőt csitítgatni kezdé, mégsimogatta és ilyen útonmódon sikerült annyira megnyugtatnia az asszonykát, hogy az már nem is bánta ügyének magasabb színvonalú intézését.

Az előadó ezenközben, ki csak tette, mintha eltávozott volna, visszalopózott szobája elé, s szemét a kulcslyukhoz illesztve megbizonyosodott arról, hogy terve sikerült, s hogy bátran eltávozhat. Másnap pedig, midőn megtudta, hogy felettese fegyelmi tárgyalást kért ellene, egészen nyugodtan bement annak szobájába és így szólt:

Megbocsásson, de nem érdemlem meg a fegyelmi eljárást. Mivelhogy nemrégen vagyok csak a vállalatnál s így nem tudtam pontosan az itteni munkastílust, melyet az ön segítségével csupán tegnap volt módom megismerni. Mert most már tudom, hogy mint kell az ügyfelekkel bánni, s hogy soron kívül el kell azokat intézni és nem szabad dolgavégezetlenül elbocsátani őket. És nem szükséges azt elfektetni, amit kutyafuttában is elvégezhetünk.

E szavakra pedig a felettese mindjárt megértette, hogy a ravasz előadó többet tud a tegnap történtekről, mintsem amennyit szükséges lett volna, hogy tudjon. Ennélfogva a fegyelmi eljárást nagy ügyesen leállította. Akkor pedig elintézték az asszony ügydarabját is és végeredményben mindhárman elmondhatták, hogy a dolgot a maguk részéről szerencsésen fejezték be.

Somogyi Pál

LEVÉL az örvös paviántól

Kedves Tanár Úr!

Köszönettel vettem levelét, melyben Ön beszámol arról, hogy egyik szakintézményünk igazgatója délutáni sétája közben egy maszek állatkereskedés kirakatában megpillantott egy ifjú örvös paviánt. A látvány érthetően felizgatta a kitűnő szakembert, mert közvetlen tudomása volt arról, hogy e ritka állatfaj hazánkban fellelhető egyetlen fiatal példánya nemrég hunyt el és már csak az állatkertben akad egykét öreg, elnyűtt örvös pávián. Nagy érdeklődéssel nyitott be tehát az üzlet ajtaján, hogy kiderítse, hogy került a pávián a kirakatba.

Mint a továbbiakból kitűnt, az élelmes állatkereskedő az örvös paviánt kétezer forintért vásárolta attól a Szakembertől, akihez a súlyosan beteg állatot éppen ez ügyben érdeklődő igazgató szakintézményéből gyógykezelésre elvitték. A Szakember mélységes szomorúsággal közölte a könnyező ápolóval: az örvös pávián menthetetlen, mire megállapodtak abban, hogy a beteg állatot szenvedésmentesen a másvilágra injekciózzák. Így került az örvös pávián anyakönyvi lapjára ezúttal is az afrikai majmok európai elmúlásának gyakori okaként szereplő tüdővész, miközben a kitűnő Szakember az élni vágyó paviánt tökéletesen meggyógyította. A kis jószág most már vidáman ficánkolt, játékos kedvvel csimpaszkodott megmentője nyakába, olyan őszinte átéléssel és hálával, amilyenre csak a kedves, kutyafejű örvös paviánok képesek. A kegyes megmentő viszont kevésbé lévén lírai lélek, a hálás paviánt, mint azt a fentiekből már tudjuk, elpanamázta az állatkereskedőnek.

Mindenesetre az Ön kitűnő közgazdasági érzékére vall, kedves Tanár Úr, hogy szíves volt közölni velem az örvös pávián esetét, amely szereplőit tekintve, nem tipikus ugyan, de bizonyos következtetésekre módfelett alkalmas.

Jogosan vetődik fel Önben az a kívánság, hogy az intézmények vezetői és dolgozói a legmesszebbmenő figyelemmel vigyázzanak, és igen szerény örvös pávián állományunkat minden körülmények között megvédjék. Fontos ez persze akkor is, ha nem ilyen különleges hiánycikkről van szó... Ebből a szempontból érdemel figyelmet az Ön közérdekű levele, melynek csak a lényegét ismertettem egész társadalmunkat érdeklő mélyebb tanulságok okából.

Egyébként megnyugtathatom Önt: azóta az életrekelt örvös pávián visszakerült társadalmi tulajdonba, ahonnan elindult és mondanom sem kell, hogy az ezzel kapcsolatban elrendelt fegyelmit nem az örvös pávián kapta...

Szívélyesen üdvözli:

Földes György

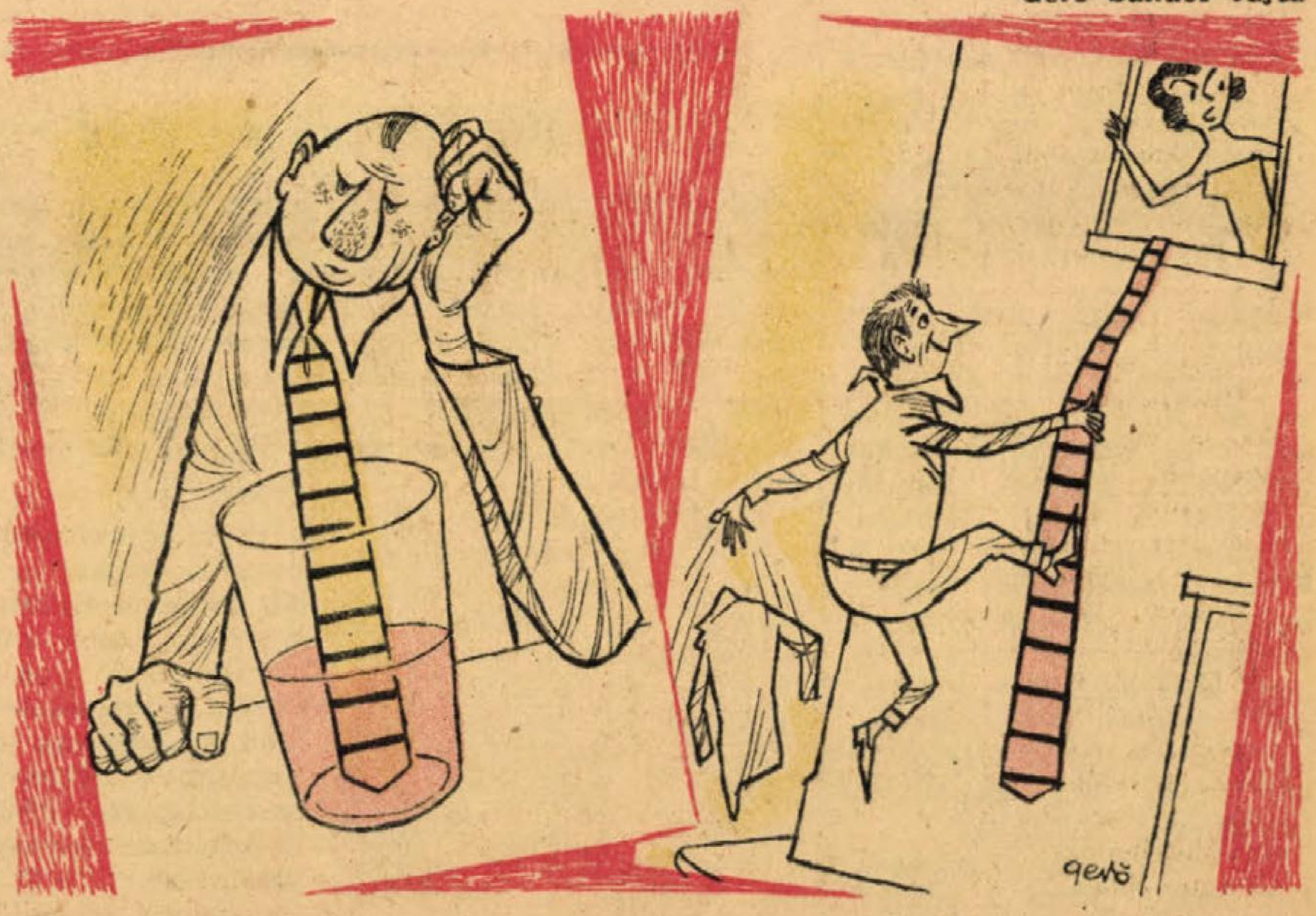
TAVASZI FODRÁSZVERSENY

Toncz Tibor rajza

Keresztcsíkos nyakkendő a divat

Gerő Sándor rajza

– Még három centit ihatok! Mentő ötlet

Le a bürokráciával.

Hivatalos árukapcsolás

A Földművesszövetkezetek Járási Központjának nyiregyházi könyvesboltja III. 5-i levelében arról értesítte a tunyogi községi tanácsot, hogy a tanácsi munka megkönnyítéséhez szükséges jogi, közigazgatási, pénzügyi, mezőgazdasági stb., stb. szakkönyveket elosztás céljából megkapták. Kéri a könyvesbolt, hogy a teljes sorozat árát 250 forintot postafordultával utalják át, mert másképp a könyvek küldését biztosítani nem tudják.

A tanácsnak szüksége volt a felsorolt szakkönyvekre, a 250 forintot azonnal postára adta. A küldemény rövidesen meg is érkezett, és a következő „közigazgatási, jogi stb., stb. szakkönyvet" tartalmazta:

1. Palotai Boris: Ünnepi vacsora	16,— Ft
2. Yves Montand: Csupa napfény a szívem	8,— Ft
3. Stephane Jurat: Járt utakon	27,— Ft
4. Ady Endre összes versei	45,— Ft
5. Borisz Polevoj: Az arany	18,50 Ft
6. Bölöni Györgyné: Szenvedések könyve	18,50 Ft
7. Nagy Lajos: A lázadó ember	37,— Ft
8. Darvas József: Város az ingoványon	13,50 Ft
Összesen:	183,50 Ft
9. A magyar helyesírás szabályai	9,— Ft
10. Elbocsájtás, nyugdíjazás, elhelyezkedés	4,— Ft
11. Magyar Mezőgazdaság zsebnaptára	15,— Ft
12. Burgonyatermelés	12,— Ft
13. Lucerna-, lóheretermesztés	24,— Ft
Összesen:	64,— Ft
Mind összesen:	247,50 Ft

Amint a fenti csoportosításból kitűnik, a tunyogiakat alaposan megszakosították a nyiregyházi könyvesek.

Ezentúl, ha a tanácsnak valami pénzügyi problémája lészen, előveszik Yves Montand „Csupa napfény a szívem" című kötetét és felolvasnak belőle egy-egy strófát. Ettől aztán vagy megszűnik a pénzügyi probléma, vagy nem. Ha nem, akkor nyugodtan elővehetik Borisz Polevoj „Arany"-át...

Bernáth Ede

Egy akta sorsa

– Kérem szépen, mi félévvel ezelőtt beadtunk egy tervet és ezt elhelyezték a 109-es dossziéba... Mi van vele?

– Legyen nyugodt kérem, ott van az most is!

Hol itt az ésszerűsítés?

Két kötött ruhácskát vettem a csecsemőmnek. Az egyik a Babakelengyekészítő KTSZ, a másik a Zuglói Köttárugyár készítménye. Mindkét ruhácskát minősítési jeggyel látták el. A babakelengyések rákötötték a jegyet a csecsemőholmira, a zuglóiak azonban rávarrták. Az előbbit sértetlenül tudtam levenni az áruról, a zuglói minősítő jegy azonban olyan erősen volt a szegővarrással együtt a ruhácskához rögzítve, hogy amikor lejött róla, már nyúlhattam is a tű és cérna után, hogy a sérült holmit megvarrjam.

Szerintem nagyon ésszerűtlen ésszerűsítés az olyan, amelynek következtében már akkor varrni kell a ruhát, amikor még fel se adtuk a kicsire.

J. F.-né

Székesfehérvár

Jószívű hitelező

Hitel nincs! – tudja ezt minden épkézláb szövetkezeti boltvezető. Ennélfogva tudnia kellett a szikszói Vasbolt vezetőjének is, de hát ő jószívű ember lévén, adta a hitelt nyakra-főre.

– Miért is ne adnék? – Bátorította magát ez a csupaszív boltos. – Hiszen nem a magamét adom.

Így történt azután, hogy ebben a jószívvel kezelt boltban 45 800 forint kintlevőséget találtak az ellenőrök. Azt hinné az ember, hogy ez a nagy-

lelkületű boltos csak azért rúgta fel a szabályt, hogy a szövetkezeti parasztokat megsegítse. No nem, ennyire nem volt azért vajszívű. Ő azokat részesítette hitelben, akiktől várhatott is valami ellenszolgáltatást. Ilyen alapon adott a Földművesszövetkezet ügyvezetőjének 11 900 forintos hitelt, méghozzá nem is áruban, hanem készpénzben, 33 900 forint összegben pedig más helyi érdekeltségnek nyújtott – kéz kezet mos alapon – messzemenő hiteleket.

Így oldotta meg a „szakszerűen kezelt" jószív a szikszói hitelproblémát.

(b)

Hozzászólás a füstmentes népbüfékhez

Érdeklődéssel olvastam az „Igen Tisztelt Illetékes Szerv" címére írott cikket a népbüfékben való dohányzás eltiltásáról. A cikkíró hivatkozott a csehszlovák gyakorlatra. Nos, én, aki Prágában, Karlovy Varyban és más csehszlovák városban is éltem, közelről láttam, hogy itt sem fogadták lelkesedéssel a dohányzás betiltását, de végül is sikerült a legtöbb helyen füstmentessé tenni az étkezdéket, vendéglőket. Azóta kultúráltabb és egészségesebb az étkezés ezeken a helyeken. A gyakorlat a dohányzás betiltásának célszerűségét igazolta.

Suhajda Aladár

H. Sztavkov, Csehszlovákia

Még néhány por-ötlet

Kitörő örömmel olvastam a hírt, hogy ízléses csomagolásban forgalomba kerül a porgomba, amelyet minden élelmiszerüzletben árusítani fognak. Ez a porított gomba, amely csiperkegombából készül, ételek ízesítésére is kiválóan alkalmas.

Az előrelátható nagy sikerre való tekintettel más élelmiszerek porosítását is javaslom. Legyen por bécsiszelet, por erdélyi fatányéros, por őzcomb áfonyával és por vegyes rétes. És legyen por ropogós nápolyi is, azok számára, akik nem szeretik a ropogós nápolyit ropogtatni. A por dobostorta is sikert aratna, mert egyeseknek kemény a dobostorta dobja.

A Ruházati Főigazgatóság részére is volna egy ötletem, a porból készítendő öltöny forgalombahozatala. Ennek hatalmas előnye lenne: nem kell majd félni attól, hogy az öltöny utólag poros lesz és így a kefével való tisztítás örökre megtakarítható.

Végül kísérletezni kellene a porpótló porral is. Ennek a Köztisztasági Hivatal örülne a legjobban, mert esős időben, amikor nincs por, beszórhatnák a mesterséges porral az úttestet, hogy az új, modern seprőgépeket olyan időben is használhassák, amikor azok különben az üzemben vesztegelnének.

(sti)

Se timsó, se Odol

Hónapok óta hajszolok egy darab, borotválkozáshoz szükséges timsót. Nem lehet beszerezni! Pedig ehhez még üveg sem kell, amelynek hiá-

nyával az Odol eltűnését magyarázza az ipar. Arról már nem is beszélek, hogy üveget is annyit lehetne a háztartásokból összeszedni, amennyi egy év szükségletét is fedezhetné. Dehát ehhez megfelelő szervezésre volna szükség!

Kéri Zoltán

XI., Kende u. 11.

Másképp kellett volna fogalmazni...

A *Somogyi Néplap* március 22-i számában jelent meg ez az apróhirdetés:

„Feddhetetlen előéletű, lóhoz értő, 8 általános végzettségű férfi dolgozókat vezető állásba alkalmazunk. Kőművest felveszünk. Jelentkezés önéletrajzzal, írásban: Kordélyos Vállalat, Siófok, Széchenyi utca 4."

Milyen vezető állásról van szó? A lovat, vagy a vállalatot kell-e vezetni?

Pesti tudósítónktól

A legőszintébb vevő, akit valaha is láttam, az a derűs, becsületes arcú, őszinteséget sugárzó középkorú férfi volt, aki a Kígyó utcai csemegeüzletben e szavakkal kért felvágottat:

— Szépet tessék adni, nekem lesz.

*

Olvastam, hogy Floridában vízhatlan könyveket ad ki egy kiadóvállalat. Nagyszerű találmány ez, mert megoldja a fürdőkádban, folyóban, tóban és tengerben való olvasás évszázados problémáját. A víz nem képes ártani a könyv vízhatlan lapjainak és felfújható gumitáblájának. Az írók előtt új lehetőségek állnak: vízhatlan regényeket írhatnak.

De mi lesz az olvashatatlan (röviden: olvashatlan) könyvekkel? Azokat hiába dobja az ember a Dunába, nem áznak szét.

*

A nyelv a kifejezés eszköze, a megértést szolgálja. Hogy milyen legyen a nyelv? Érthető, láttató, minden félreértést kizáró.

Ezek a gondolatok ébredtek bennem, amikor a körúton egy kis csoport 12—14 év körüli gyereket láttam. A gyerekek már túl voltak az aznapi tanításon, önfeledten lóbálták táskájukat, az összeszijjazott könyveket, s rugdalták a lábuk ügyébe eső kődarabokat. Egyikük, egy borzas fekete fiúcska pedig lelkesen és fontoskodva mesélte egy tegnap látott film tartalmát. A következő részlet ütötte meg a fülemet:

— És akkor aztán a császár kiverte a huppot...

A gyerekek közül senki sem nevetett, mindenki izgatottan hallgatta a drámai fordulatot. Mi is lenne ezen nevetnivaló? Így kell mondani.

Engem is megcsapott a történelem levegője.

F. L.

Találkozás

A második szovjet szputnyik
Száll a világűrön át,
És meglátja az USÁ-ból
Felröpített kollegát.

Bár nagyobb és idősebb is,
Előre köszönti őt:
– How do you do! – harsogja a
Szokott angol köszöntőt.

Így felel a műholdbébi
Szégyenkezve és sután:
– Angolul egy szót sem értek,
Német az én apukám!

(R. Plucha verse,
a prágai Dikobrazból)

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

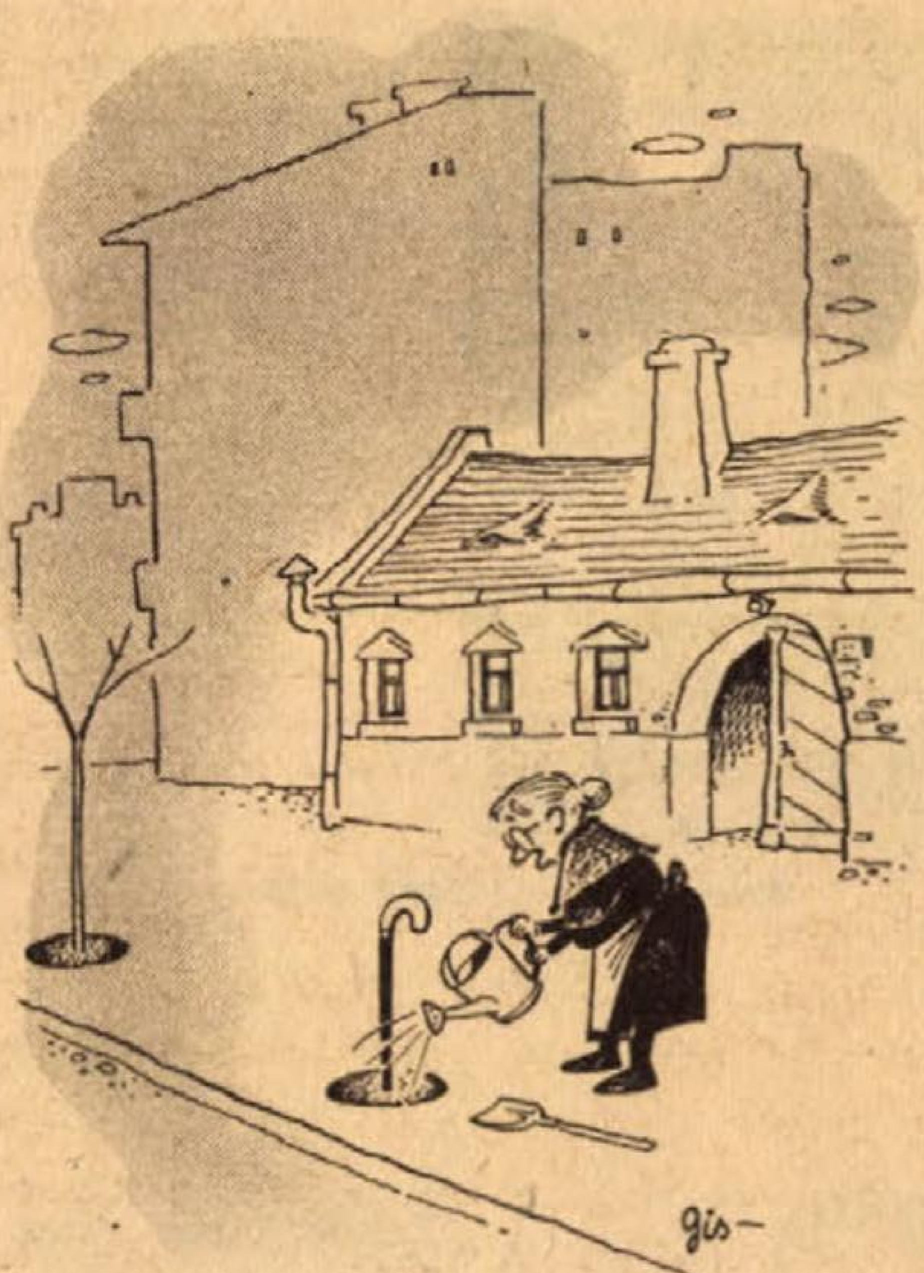
A hősnő

Várnai György rajza

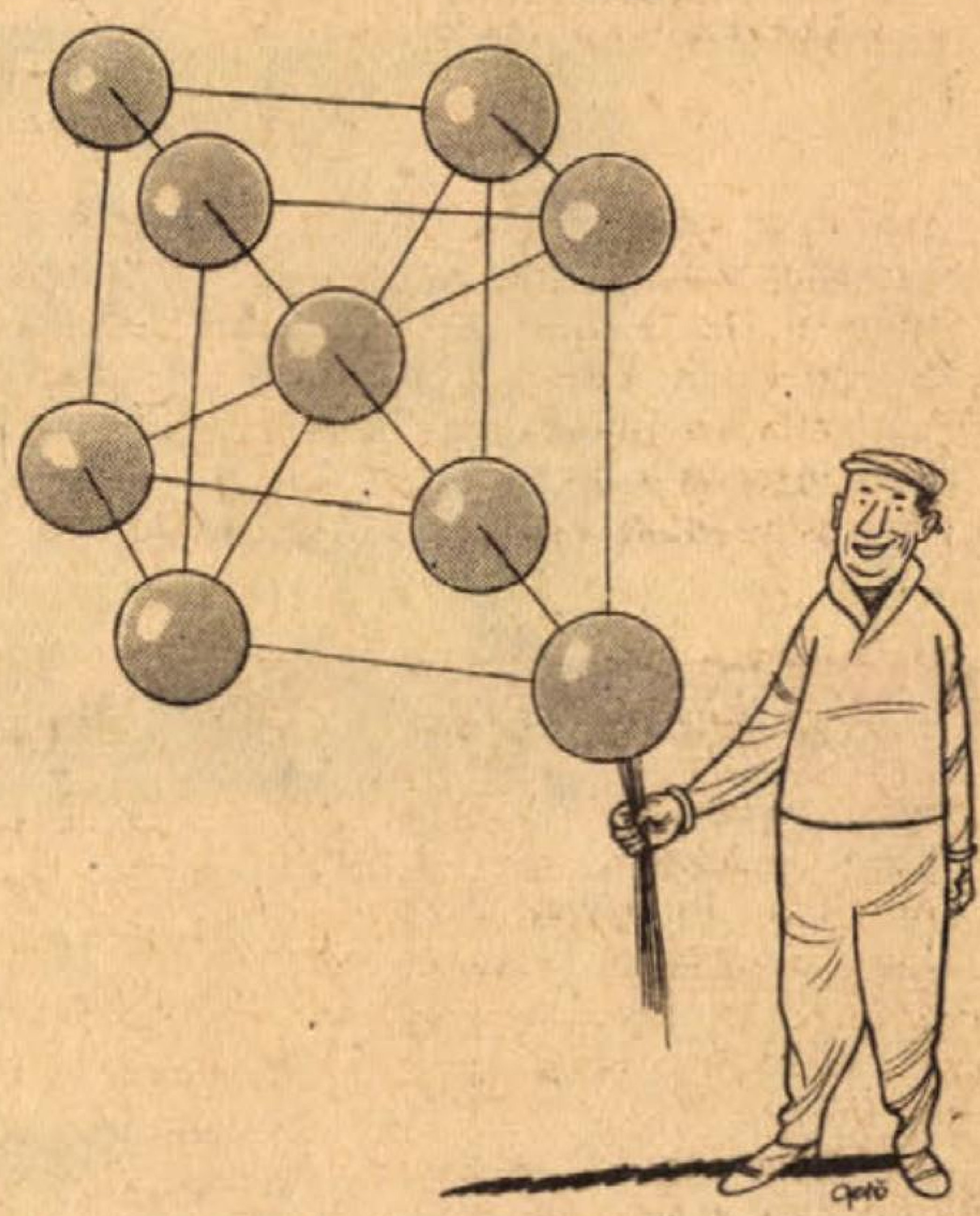

– Nem törődöm az emberek véleményével! Szeretem!

Fásítási hónap

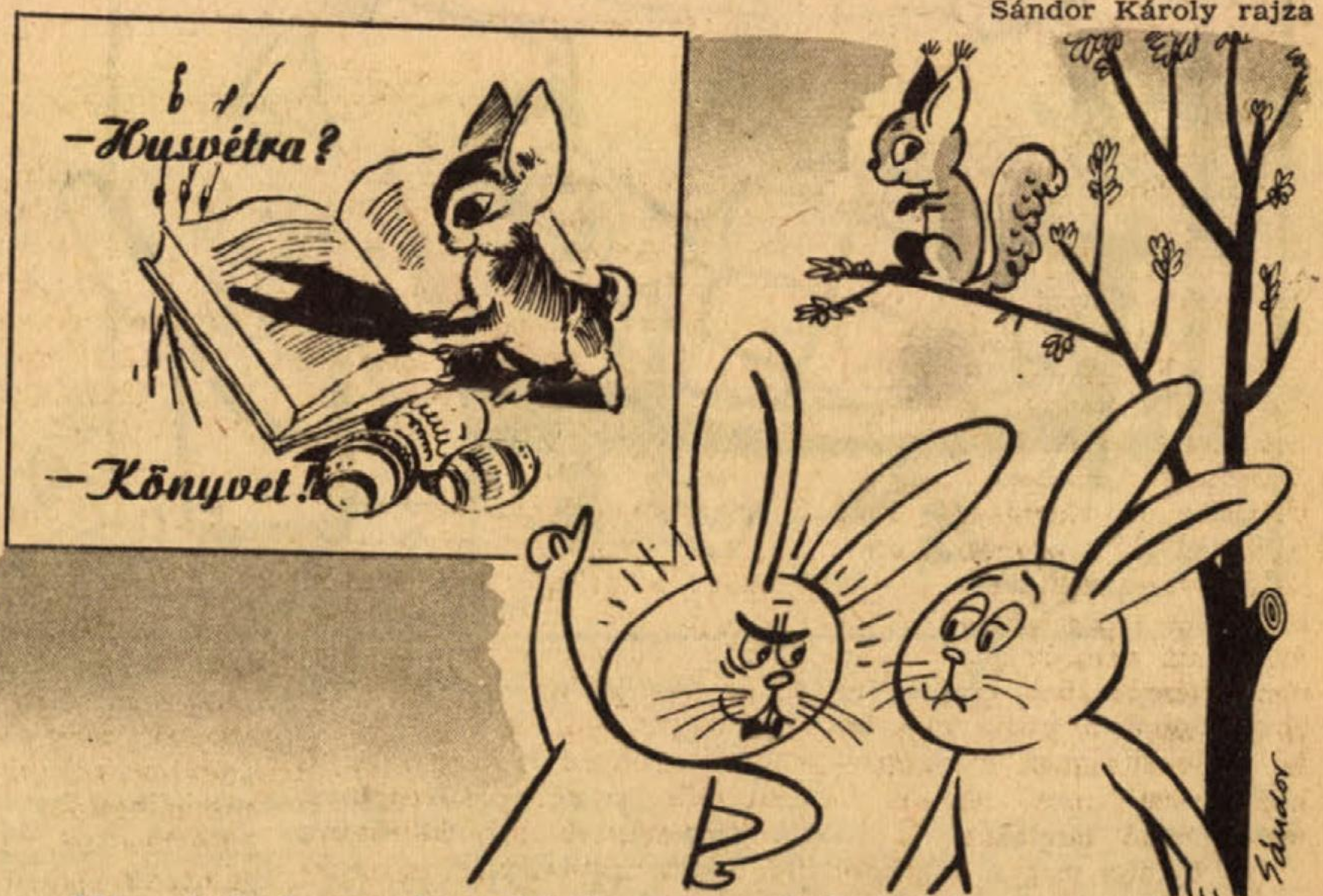

A brüsszeli léggömb-árus

Bonyodalmak egy újsághirdetés miatt

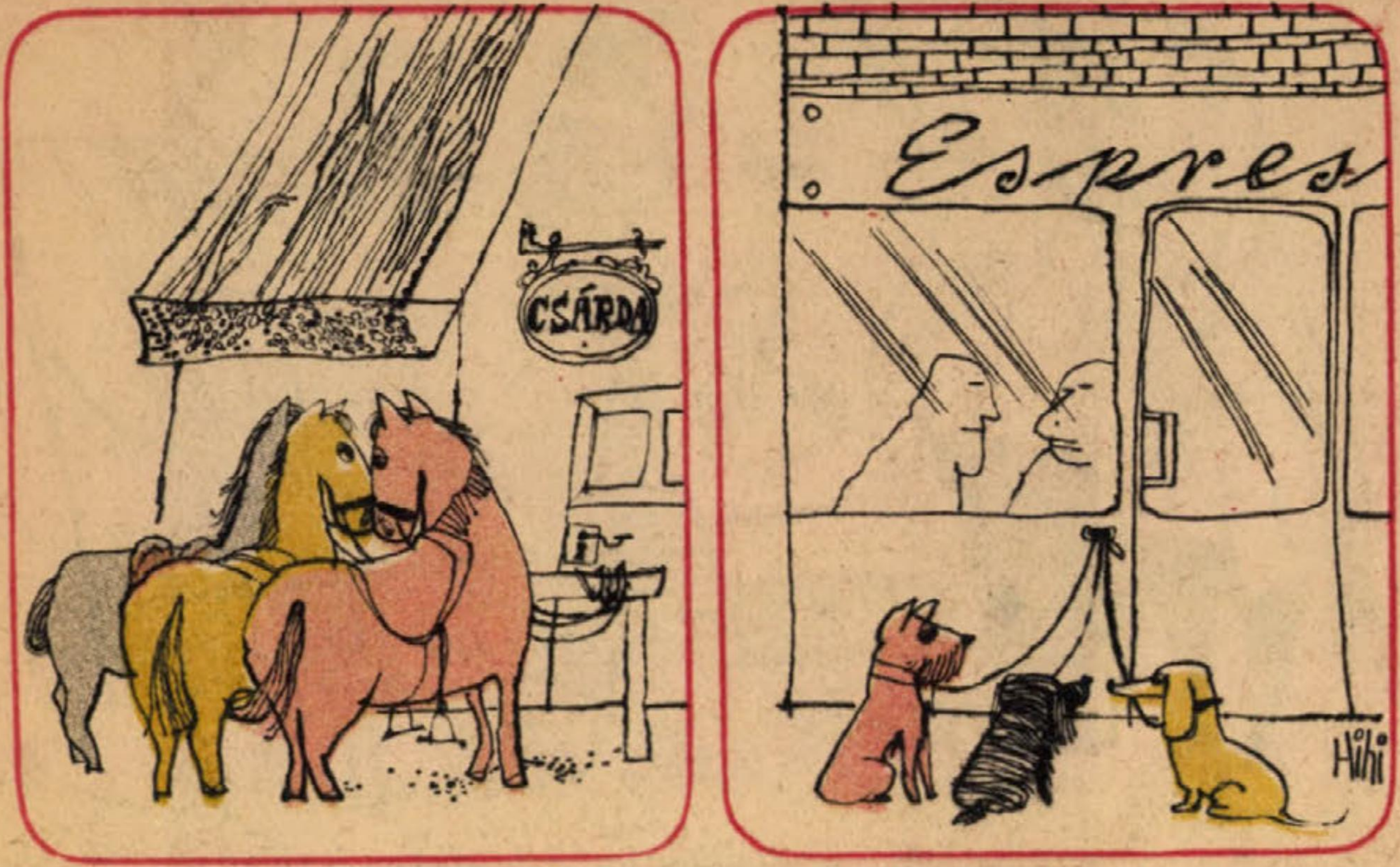
Sándor Károly rajza

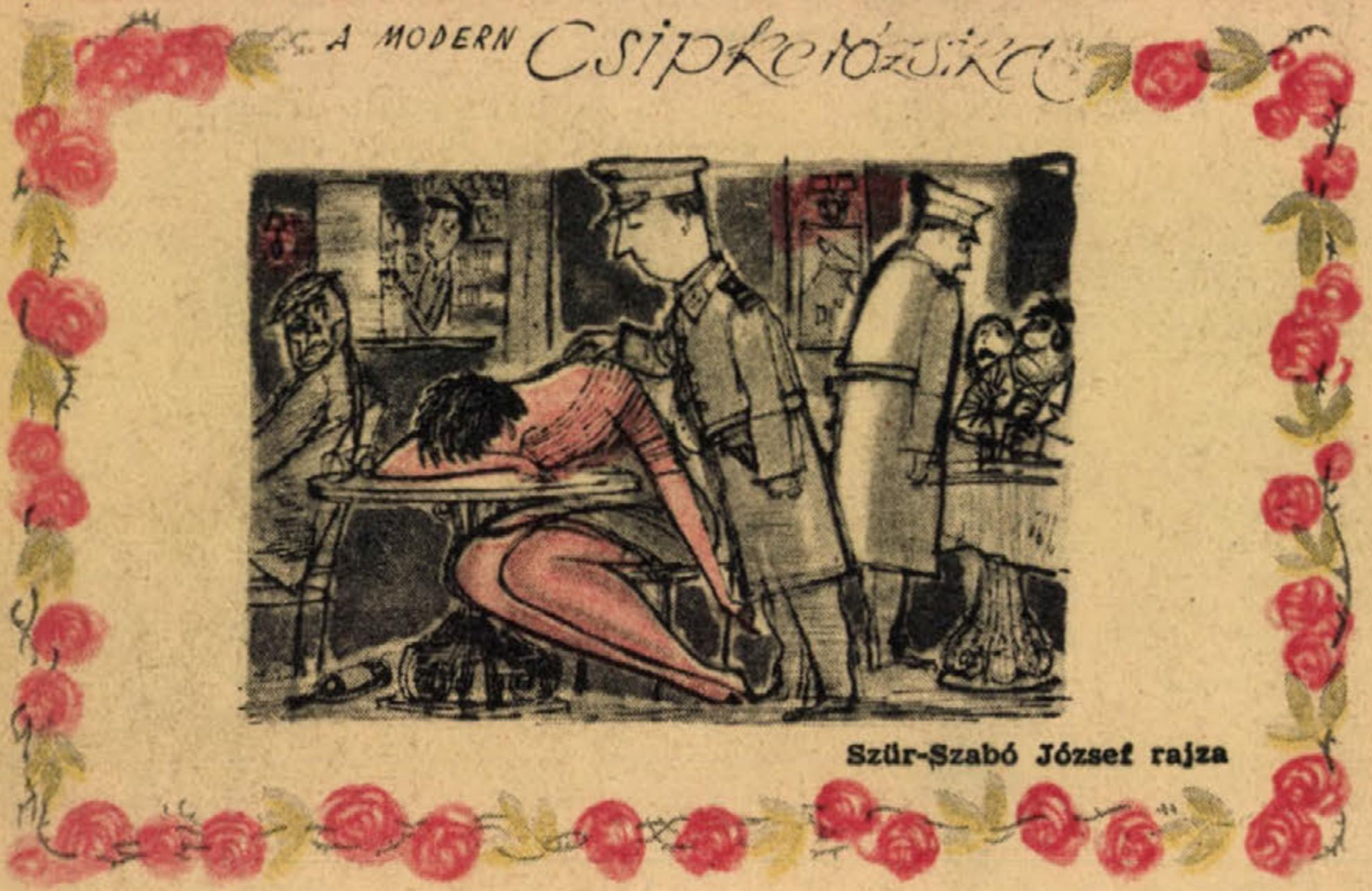

– Még mindig le mered tagadni, hogy megcsaltál a Mókus szomszéddal?!

A vendéglátóipar történetéből

Hegedűs István rajza

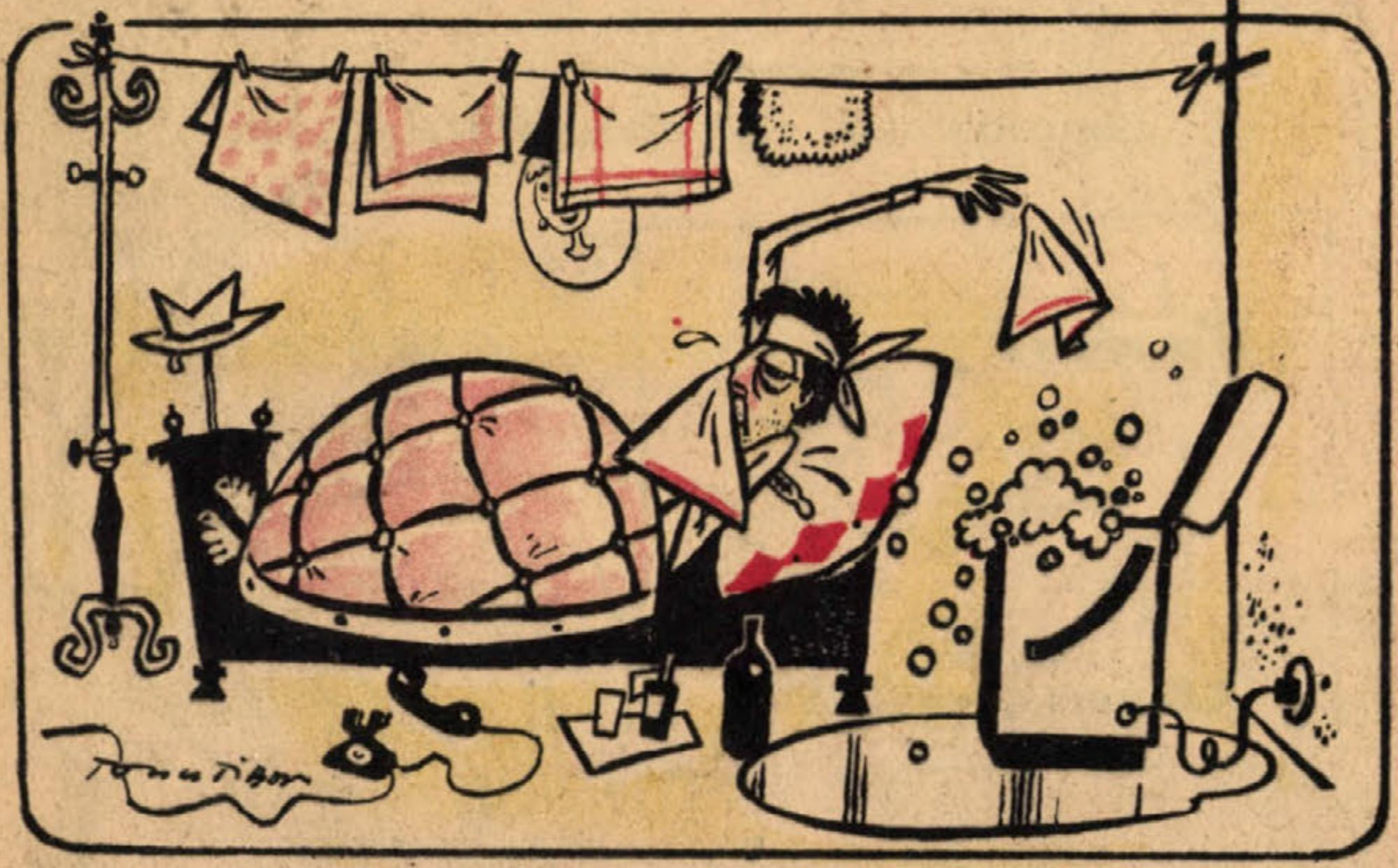

Szür-Szabó József rajza

Agglegény

Toncz Tibor rajza

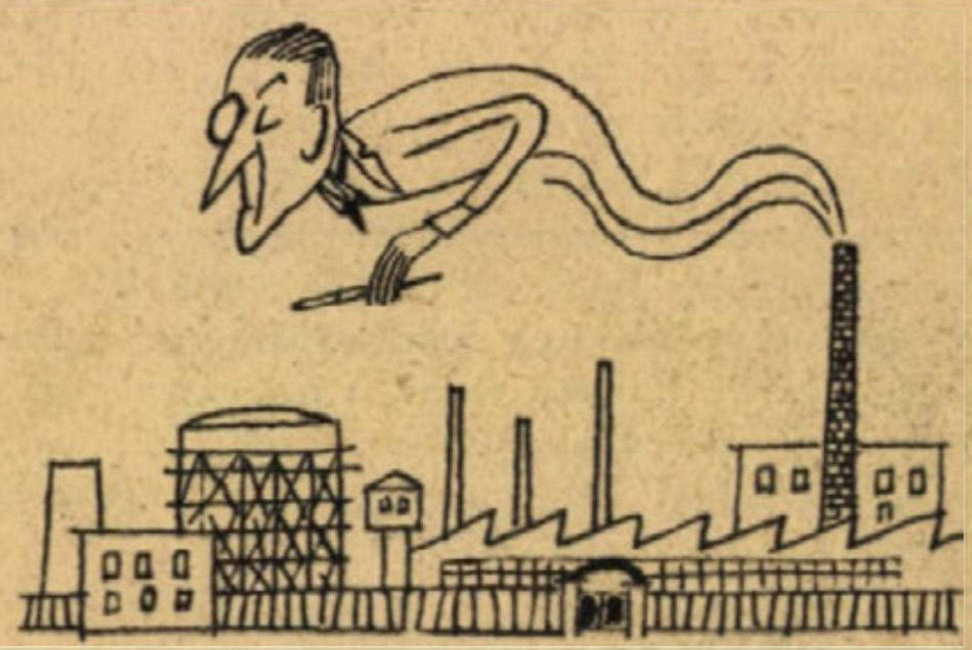

Tavaszi nátha – mosógépes összkomfortal

ÁPRILISI ÁLOM

Behívtak a minisztériumba és közölték, hogy Április Egy elnevezéssel Tréfa és Vicc-gyárat létesítettek, amelynek igazgatójává kineveztek és egyben felszólítanak, hogy már ez év április elsejére megfelelő menynyiségű és minőségű, lehetőleg újtípusú tréfákkal jöjjek ki a piacra.

A gyárba siettem. Irodám ajtaján belépve egy vízzel telt edény zuhant a fejemre, melyből mindjárt sejtettem, hogy munkatársaim zöme régi vágású szakemberekből áll. A bemutatkozó tárgyalás még fokozottabban igazolta balsejtelmemet; még olyan gyártásvezetőm is volt, ki hosszú idő óta csupán Arisztid-vicceket termelt, figyelembe sem véve, hogy Arisztid-viccet belföldön ma már egyáltalán nem érdemes forgalomba hozni, exportra pedig nem jó minőségű, mert korszerű Arisztid nyersanyag csak a nyugati államokban van.

Az üzemegységekben sem fogadott vigasztalóbb helyzet. Néhány szakember a visszamaradt és felhasználhatatlan reakciós-vicceket próbálta anti-imperialistára átcsiszolni, mások régi hulladék vicclapokból vágtak ki ollóval a használhatónak látszó alkatrészeket.

A félkész-raktár vezetője arról panaszkodott, hogy sok lopás történik náluk, s hogy a félkész tréfákat kiviszik és elkótyavetyélik a városban. A gyerekszáj és Pistike üzemben teljes volt a fegyelmezetlenség: a dolgozók legtöbbje horgász-vicceket fusizott. Az egész délelőtt folyamán egyetlen jó tréfát hallottam csak az anyós-kiszerelőben, arról is kiderült, hogy nem a gyár terméke, hanem valami maszek munka volt.

Rosszkedvűen mentem a szobámba vissza, és hogy mentsem ami menthető, lépéseket tettem a „Gyűjtsd a fáradt vicceket" mozgalom megszervezésére, midőn kopogtak és egy újságíró látogatott meg, hogy az olvasók számára tudósítást adjon rólunk. Nyilatkoztam hát, s másnap meg is jelent a riport ezzel a címmel: „Sokféle új mindenféle készül az Április Egy Tréfa és Vicc-gyárban."

Így született meg mégiscsak gyáram első korszerű terméke: a *beugrató újságcikk!*

(S. P.)

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.